

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

29 ΣΑΤΟΥΡΝΑ ἡ Κόρη
τοῦ Μαύρου
Υπερανθρώπου

«Φωτιά!... Φωτιά!...»

ΤΟ ΚΑΚΟ άρχισε ένα βράδυ, στην άπεραντη μεγαλούπολι της Νέας Ύόρκης..

Οί κεντρικοί δρόμοι είναι γεμάτοι διαβάτες που φεύγουν από τις δουλειές τους για να γυρίσουν στα σπίτια τους, κοντά στις γυναίκες τους και στα παιδιά τους.

Τά τράμ, τά λεωφορεία, οί υπόγειοι σιδηρόδρομοι και τά ταξί κυκλοφορούν γεμάτα κόσμο και στα πεζοδρόμια θελόνα να ρίξης δέν πέφτει κάτω από τó συνωστισμό.

Άνάμεσα στο πλήθος περπατάει κι' ένας νάνος με κωμικά χαρακτηριστικά και μεγάλη, γαμψή, κόκκινη μύτη. Είναι ό Μπίλ Φάκτ ή Κοντο-

στούπης. Τό έπάγγελμά του είναι δημοσιογράφος κι' έχει βγή έξω για να κάνη ένα ρεπορτάζ για τήν ώρα τού μεγάλου συνωστισμού.

Κρατάει στά χέρια του μιά φωτογραφική μηχανή και είναι στριμωγμένος ανάμεσα σε μιά πολύ χοντρή κυρία και σ' ένα γιγαντόσωμο κύριο!

Κάθε φορά που τó πλήθος μπροστά σταματάει σε κανένα σταυροδρόμι, ό γιγαντόσωμος κύριος και ή χοντρή κυρία συμπιέζουν ανάμεσά τους τó νάνο, που ξεφωνίζει από τó στρίμωγμα νοιώθοντας τά κόκκαλά του να τρίζουν.

— Χριστουλάκη μου!, φωνάζει. Μέ... μέ δολοφονού! Μέ πνίγουν! "Ωχ, ή καρδούλα μου!

‘Ο γιγαντώσωμος κύριος σκύβει καὶ τὸν κυττάζει ἀγρία καὶ περιφρονητικά.

— Τί κάνειῖς ἔτσι; τοῦ λέει. Γιά λίγο στρίμωγμα ξεφωνίζεις σάν ὑστερική γυναῖκα!

‘Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— “Ε; κάνει μὲ θυμό. Λίγ’ ο’ στρίμωγμα τὸ λές ἐσὺ αὐτό; Θά προτιμοῦσα νὰ μὲ περάσουν ἀνάμεσα σὲ δυό... μολόπετρες παρὰ πού εἶμαι στριμωγμένος ἀνάμεσα σὴν κυρία καὶ σὲ σένα! Πρώτη φορά βλέπω ἕναν... κρεμανταλά σάν ἐσένα! Θά σὲ πάρω φωτογραφία!

Σηκώνει τὴ φωτογραφικὴ μηχανή του καὶ πιέζει τὸ κουμπάκι της. “Ενα «κλίκ» ἀκούγεται.

— “Εντάξει!, λέει ὁ Κοντοστούπης. “Αποθανάτισα τὸ μεγαλύτερο... κρεμανταλά τοῦ κόσμου! “Οσο γιὰ κεῖνο πού εἶπες πὼς ξεφωνίζω σάν ὑστερική γυναῖκα, μάζεψε λίγο τὴ γλώσσα σου γιατί...

‘Ο γιγαντώσωμος κύριος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιακά μὲ τὴ χερούκλα του. “Η καρδιά τοῦ Κοντοστούπης κάνει τρεῖς ἀπανωτὲς στριφογυριστὲς τοῦ μπες μέσα στὸ στήθος του καὶ τὰ ὑπόλοιπα λόγια του πνίγονται μέσα στὸ λαιμό του.

— Γιατί τί θὰ κάνης ἂν δὲ μαζέψω τὴ γλώσσα μου; γρυλλίζει ὁ γιγαντώσωμος κύριος. “Ε; Τί θὰ κάνης;

— “Ε; μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης χλωμιάζοντας. Τί θὰ κάνω; Ξέ... ξέρω κι’ ἐγὼ τί θὰ κάνω; Γιὰ πές μου ἐσὺ

τί θὰ κάνω! Τί... τίποτα δὲ θὰ κάνω! Θά... θά... θά...

— “Αν θγάλης ἄλλη κουθέντα ἀπὸ τὸ στόμα σου, λέει ὁ γιγαντώσωμος κύριος, χάθηκες! Θά σὲ σηκώσω καὶ θά σὲ πετάξω πάνω στ’ αὐτοκίνητα! “Οσο γιὰ τὴ φωτογραφία πού μοῦ πήρες, νὰ τί θὰ σοῦ κάνω!

“Αρπάζει μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του τὴ φωτογραφικὴ μηχανή τοῦ Κοντοστούπης, τὴν πετάει χάμω καὶ τὴν πατάει μὲ τὴν ποδάρρα του!

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα ἀπὸ τὸ πλήθος γύρω ἀντηχοῦν ξεφωνητὰ τρόμου:

— Φωτιά! Φωτιά! Φωτιά!

‘Ο ὑψηλόσωμος κύριος παρατάει τὸν Κοντοστούπη. ‘Ο νάνος κυττάζει πρὸς τὰ πάνω καὶ βλέπει ἕνα μεγάλο κτίριο τυλιγμένο σὲ φλόγες.

Βλέπει ἐπίσης μὲ σκοτεινὴ σιλουέττα νὰ διασχίζει τὸν ἄερα πάνω ἀπὸ τὸ φλεγόμενο κτίριο. Κάτι τοῦ θυμίζει ἢ σκοτεινὴ αὐτὴ σιλουέττα, πού μοιάζει μὲ πελώρια νυχτερίδα.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ κυττάξῃ καλὰ καὶ νὰ θυμηθῇ πού εἶχε ξαναδῇ τὴ μορφὴ αὐτή, γιατί τὸ πλήθος, ἑξάλλο καὶ πανικόβλητο, τρέχει σάν τρελλὸ πρὸς κάθε κατεύθυνσι παρασύροντας τὸν Κοντοστούπη.

‘Ο νάνος νοιώθει τὸ κορμί του νὰ σηκώνεται στὸν ἄερα σπρωγμένο ἀπὸ τὸ πλήθος, νὰ στριφογυρίζει, νὰ πέφτῃ, νὰ σηκώνεται πάλι!

— Πά... Παναγίτσα μου!,

τραυλίζει. Χάνομαι! Πεθαίνω! 'Ο κόσμος τρελλάθηκε και παίζει... θόλλεϋ - μπώλ με μπάλα έμένα! "Ωχ, τὸ χεράκι μου! "Ωχ, ἡ πλατούλα μου! Πέφτω... πέφτω! Βοήθεια! Μὲ σηκώνουν τώρα! "Ωχ, ἡ μεσούλα μου! Πέφτω! Σηκώνομαι! Πέφτω πάλι! "Ωχ, ἡ καρδούλα μου!

Τὰ χέρια του σαλεύουν δεξιά κι' ἀριστερά, προσπαθώντας ἐνστικτωδῶς νὰ πιαστοῦν ἀπὸ κάποιον. Ξαφνικά, συναντοῦν ἓνα κεφάλι, πού ἔξέχει πάνω ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ τυλίγονται σφιχτὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του.

— 'Εντάξει!, μουρμουρίζει ὁ νάνος ἀνακουφισμένος κάπως. "Ερριξα... ἄγκυρα!

Καὶ τότε βρίσκεται φάτσα με φάτσα με τὸν ἄνθρωπο πού κρατάει ἀπὸ τὸ λαιμό καὶ ἡ ψυχὴ του παγώνει, σάν νὰ τὴν εἶχαν... καθίσει ξαφνικά πάνω σὲ μιὰ κολώνα πάγο!

'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ... γιγαντόσωμος κύριος, πού εἶχε τσαλαπατήσει λίγες στιγμὲς πρὶν τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ τοῦ Κοντοστούπη!

— Πε...πεθαίνω!, τραυλίζει ὁ νάνος.

— Θὰ πεθάνεις!, γρυλλίζει ὁ γιγαντόσωμος κύριος με μάτια πού ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό. Θὰ σὲ ἀρπάξω καὶ θὰ σὲ τσαλαπατήσω, ὅπως τὴ μηχανή σου! Τόλμησες νὰ ἐπιτεθῇς ἐναντίον μου, παλιοσκύληκο!

Τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη σπαρταράει ἀπὸ τὴν τρομάρα

του, σὰ νὰ περνάει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπὸ μέσα του. Θέλει νὰ παρατήσῃ τὸ λαιμό τοῦ γιγαντόσωμου κυρίου, μὰ τὰ δάχτυλά του τόν... σφίγγουν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ σάστιμά του!

«"Ωχ, ἡ καρδούλα μου!, σκέπτεται πανικόβλητος ὁ νάνος. Αὐτὴ τὴ φορὰ σωθῆκαν τὰ ψέματα! Θὰ μέ... λυώση με τὴν ποδάρα του!...»

Κλείνει τὰ μάτια του περιμένοντας νὰ τὸν ἀρπάξῃ ὁ ἄλλος καὶ μουρμουρίζοντας προσευχές! Περνοῦν ὅμως μερικὲς στιγμὲς χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα.

'Ο Κοντοστούπης ἀνοίγει τὰ μάτια του κι' ἓνα κύμα χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως τὸν πλημμυρίζει. Τὰ χέρια τοῦ γιγαντόσωμου κυρίου εἶναι καρφωμένα στὰ πλευρά του ἀπὸ τὸ πλῆθος πού τὸν σπρώχνει ἀπ' ὅλες τὶς μεριές!

'Ο νάνος ξαναβρίσκει τὸ κουράγιο του καὶ προσπαθεῖ με φουσκωμένα λόγια νὰ περσιώσῃ τὸ γόητρό του.

— Μοῦ ἔκανες τὸν παλληκαρά, παλιομαντράχαλε!, λέει ἄγρια. Δὲν ἤξερες πὼς εἶχες νὰ κάνης με τὸν Κοντοστούπη, τὸν πιὸ ἀτρόμητο πολεμιστὴ τοῦ κόσμου! Τί νὰ σοῦ κάνω τώρα; Νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σθεοκο με μιὰ συντριπτικὴ λαβή;

'Ο γιγαντόσωμος κύριος ἀφρίζει ἀπὸ τὴ λύσσα του, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ μικρόσωμο ἀντίπαλό του.

Καὶ τότε κάνει κάτι ἄλλο:

κουνάει απότομα το κεφάλι του προς τὰ εμπρός και χτυπάει έτσι τὸ νάνο στὸ μέτωπο!

Ὁ κόσμος γεμίζει γύρω ἀπὸ χιλιάδες ἐκτυφλωτικούς ἡλίους γιὰ τὸν Κοντοστούπη και μέσα στὸ μυαλό του ἀντηχεί ἕνας τρομακτικὸς κρότος, σὰν τεράστια ἔκρηξι.

— Μοῦ... μοῦ πέταξε... ἀτομική βόμβα!, τραυλίζει ὁ νάνος. Μὲ θάρσσε μπαμπέσικα!

Καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

— Παραμέρισε, παλιονάνο!, τοῦ λέει τὸ κορίτσι.

Ἡ Σκόνη ποῦ Κάιει!

ΜΟΤΕ, ἀργότερα, ὁ Κοντοστούπης δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ πὼς σώθηκε ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο συνωστισμό κι' ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γιγαντώσμου κυρίου...

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ πολλή ὥρα, ἀνοίγει τὰ μάτια του, βλέπει ὅτι εἶναι ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, στὸ δωμάτιό του, μέσα στὸ σπίτι τοῦ φίλου του και συναδέλφου του Τζίμ Μπάρτον.

Γύρω του εἶναι συγκεντρωμένοι ὁ Τζίμ, ἡ γυναίκα του Ἐλσα, τὰ δυὸ παιδιά τους Ντάνυ και Ντιάνα κι' ὁ Τσιπιτσιπί, ἕνα μικροσκοπικὸ τερατάκι μὲ μεγάλο ράμφος πουλιοῦ και μυτερά, ὄρθια αὐτιά.

Ὁ νάνος νοιώθει τὸ κεφάλι του τόσο βαρὺ, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή ἀναρωτιέται μήπως τοῦ εἶχαν ἀδειάσει τὸ μυαλό και τὸ εἶχαν γεμίσει μὲ μολύβι! Τὸ πασπατεύει μὲ τὰ χέρια του και ἀνακαλύπτει, πάνω στὸ μέτωπο, ἕνα καρούμπαλο τεραστίων διαστάσεων!

Τὰ θυμάται τότε ὅλα, τὴ φωτιά, τὸ γιγαντώσιμο κύριο, τὸν πανικὸ τοῦ πλήθους και τὴν κουτουλιά - ἀτομική βόμβα!

— Δόξα σοι ὁ Θεός!, λέει ἡ Ντιάνα μὲ βουρκωμένα μάτια. Ἄνοιξε τὰ μάτια του!

— Τί σοῦ συνέβη, Κοντοστούπη; ρωτάει ὁ Τζίμ.

— "Ε; κάνει χαζά ο νάνος. Τί μου συνέβη; Τι θέλατε να μου συμβή; Όπου πατήσω, τὸ πόδι μου χορτάρι δὲ φυτρώνει! Όπου πέση τὸ μάτι μου, ξεπηδοῦν φλόγες! Όπου κάνω τὴν ἐμφάνισί μου, γίνεται καταστροφή! "Ἔτσι καὶ τώρα! Καθὼς περπατοῦσα, γυρίζω καὶ κυττάζω ἕνα κτίριο. «Ωραίο εἶναι!» λέω μέσα μου. Χράπ! Φλόγες τυλίγουν τὴν ἴδια στιγμή τὸ κτίριο. Τότε ἕνας κύκλωπας σκύβει καὶ με ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γυακά. «Εὐὸ ἔβαλες τὴ φωτιά!» μοῦ λέει. "Ε, ρε μάνα μου, ποῖος εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν φοβήθηκε! Τὸν ἀρχίζω στὶς γροθιές! Νά καὶ τούτη, νά καὶ κείνη! "Ὡσπου ἔβαλε τὰ κλάματα καὶ μ' ἔκανε νά τὸν λυπηθῶ καὶ νά τὸν παρατήσω! Τότε ἐκεῖνος ἔκανε κάτι ἀνάνδρο: ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ... ἀτομικὴ βόμβα καὶ μοῦ τὴν πέταξε μπαμπέσικα στὸ κεφάλι!

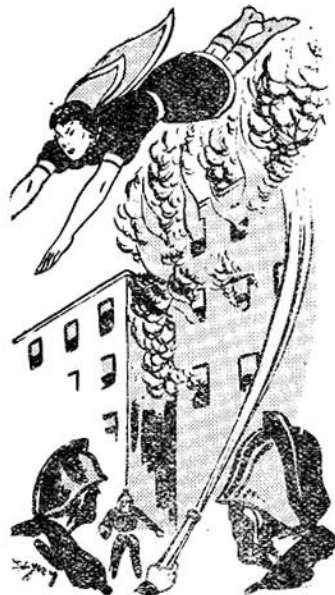
Ξέρουν ὅλοι καλὰ τὸν Κοντοστούπη καὶ τὰ... «κατορθώματά» του καὶ θάζουν τὰ γέλια.

Ὁ Τσιπιτοῖπ λέει μετὰ τὴν στριγγή, βραχνή φωνή του:

— Κοντοστούπη! Τὰ ἴντια ἄρχισες πάλι! Σιγά - σιγά θὰ μᾶς πῆς ὅτι τὴν... κατάπιες τὴν ἀτομικὴ βόμβα! Τὶ ἀρχιφεύταρος!

Ὁ νάνος ἀναποκοκκινίζει ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω, μωρὲ παλιοτερατάκι, πὺ εἶμαι.... βαρειά τραυματισμένος! Ἄλλοιως, θὰ σ' ἔβαζα νά κατα-

Μιά σκοτεινὴ μορφή πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κτίριο!

πῆς εὐὸ τό... ράμφος σου! Τζίμ, τί ἀπόγινε μ' ἐκείνη τὴν πυρκαϊά;

— Κάηκαν δέκα οὐρανοξύστες!, ἀπαντᾷ ὁ Τζίμ. Νά! Διάβασε!

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ ἐφημερίδα.

Ὁ Κοντοστούπης διαβάζει μετὰ γουρλωμένα μάτια:

«Τρομακτικὴ πυρκαϊά ἐξερράγη τὸ ἀπόγευμα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα σημεία τῆς Νέας Ὑόρκης. "Ἐνα μεγάλο κτίριο ἄρπαξε ξαφνικά φωτιά καί, ὥσπου ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία νά σταματήσει τὶς φλόγες, εἶχαν καὶ δέκα

οὐρανοξύστες! Εὐτυχῶς, δεν υπάρχουν ἀνθρώπινα θυματά!

»Ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία προσπαθοῦν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν προέλευσι τῆς φωτιάς, χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα ὡς τώρα. Ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ σὲ ὅλους ἐντύπωση εἶναι ὅτι ἡ φωτιά ἄρχισε ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου καὶ ὅτι τὸ πρῶτο κτίριο, ὅπου ἐκδηλώθηκε ἡ πυρκαϊά, κήκε ὁ λ ὁ κ λ η ρ ο! Κήκαν δηλαδή ὅχι μόνον τὰ ξύλινα ἐπιπλά τὰ πατώματα καὶ τὰ πορτοπαράθυρα, ἀλλὰ καὶ τὸ μπετόν ἀρμέ καὶ οἱ πέτρες!

»Αὐτὸ κάνει τοὺς ἐιδικοὺς νὰ υποψιάζονται ὅτι πρόκειται γιὰ ἐμπρησμό! «Ὅτι δηλαδή κάποιος ἔβαλε ἐπίτηδες φωτιά στὸ κτίριο μὲ κάποια καινούργια ἐξαιρετικὰ καυστικὴ οὐσία!...

»Ἡ πυρκαϊά, ποὺ ἄρχισε στὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα, κράτησε ὡς τὶς ὀκτῶ καὶ μισή!...

»Ὁ Κοντοστούπης σταματᾷ τὸ διάβασμα. Μιὰ ἀνάμνησι ἔρχεται ξαφνικὰ στὸ μυαλό του καὶ μιὰ σκέψι, μιὰ ἀλλόκοτη σκέψι γεννιέται μέσα του.

»Ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα, ποὺ εἶχε δῆ νὰ σκίζει τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸ φλεγόμενο κτίριο, ἔμοιαζε... ἔμοιαζε...

Γυρίζει, κυττάζει καχύποπτα τὴν Ντιάννα, ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ πῇ κάτι, μὰ συγκρατιέται.

«Κι' ἂν κάνω λάθος; σκέπτεται. Θὰ μὲ τρελλάνουν στὴν καρπαζιά!...

— Θέλεις τίποτα, Κοντοστούπη; ρωτᾷ τὸ κορίτσι.

— "Ὁ... ὅχι... δηλαδή... ναι! Θέλω νὰ μοῦ θάλῃς τὸ ραδιόφωνο! Μὲ τάραξε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ λίγη μουσικὴ θὰ μὲ ξεκουράσῃ!

Ἡ Ντιάννα γυρίζει τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου. Μὰ ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἄτυχος. Εἶναι ἡ ὥρα τῶν ἐιδήσεων. Ὁ ἐκφωνητὴς λέει:

«Τηλεγραφήματα ἀπὸ διάφορες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἀναφέρουν ὅτι καὶ ἄλλες πυρκαϊές, σὰν ἐκείνη ποὺ εἶχαμε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἐσημειώθηκαν στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας! «Ὅλες αὐτὲς οἱ πυρκαϊὲς ἔχουν μερικὰ κοινὰ χαρακτηριστικά. «Ἀρχισαν ὅλες ἀπὸ τὶς ταράτσες τῶν κτιρίων καὶ κήκαν ὁ λ ὁ κ λ η ρ α τὰ κτίρια! «Ἀκόμα κι' οἱ πέτρες καὶ τὸ μπετόν ἀρμέ ἔγιναν στάχτη!

»Καὶ κάτι ἄλλο, ἐξίσου παράξενο. Σὲ μερικές πόλεις, οἱ διαβάτες εἶδαν μιὰ σιλουέττα, σὰν μεγάλῃ νυχτερίδα, νὰ γλυστρή στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὰ καίόμενα κτίρια!

»Οἱ ἀστυνομικὲς ἀρχὲς ἐκφράζουν τὸ φόβο μήπως ὅλες αὐτὲς οἱ πυρκαϊὲς εἶναι ἔργο μιᾶς συμμορίας ἐμπρηστών!...

— Χρι... Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Τὶ καινούργιες συμφορὲς μᾶς περιμένουν; Δέ... δὲ σὰς φαίνεται πὼς σὰν νὰ κάνῃ πολλὴ ζέστη ἐδῶ μέσα; Μή... μήπως ἔχει ἀρπάξει φωτιά ἡ... ταράτσα μας;

— Πατάρα!, λέει ὁ Ντάνου.

Νομίζω ότι ο κίνδυνος αυτός από τις πυρκαϊές είναι αρκετά μεγάλος και πρέπει να επέμβουν οι 'Υπεράνθρωποι!

Ο Τζιμ κουνάει σκεπτικός το κεφάλι του.

— Ναι, απαντάει. "Έχεις δίκιο. Έτοιμασείτε, παιδιά!

Ο νάνος ένθουσιάζεται. Πετάνει τα σκεπάσματα του και τινάζεται θρβιος, ξεχνώντας πως είναι... θραειά τραυματισμένος!

— Ζήτω!, ξεφωνίζει. Οι 'Υπεράνθρωποι θα δράσουν με τον Κοντοστούπη... έπικεφαλής!

Περιολία μέσα στη νύχτα

Ε ΛΙΓΟ, στο σαλόνι του σπιτιού, είναι συγκεντρωμένη όλόκληρη ή οίκογένεια του Τζιμ Μπάρτον, μαζί με τον Τσιπιτοίπ και τον Κοντοστούπη.

Ο Τζιμ όμως, ο Ντάνυ κι ή Ντιάνα είναι διαφορετικά ντυμένοι τώρα. Ο Τζιμ κι ο Ντάνυ φορούν εφαρμοστές παράξενες στολές με μικρές μπέρτες στος ώμους. Η στολή του Τζιμ είναι κόκκινη και στο στήθος του είναι κεντημένο με χρυσή κλωστή ένα «Υ» το σήμα του ξακουστού 'Υπεράνθρωπου. Γιατί ο Τζιμ Μπάρτον κι ο 'Υπεράνθρωπος, ο πιο μεγάλος ήρωας όλων των εποχών, είναι το ίδιο πρόσωπο!

Ο Ντάνυ, που ή στολή του είναι κίτρινη, είναι ο περίφη-

μος Γυιός του 'Υπεράνθρώπου ο Κεραυνός, το Παιδί - Θαύμα!

Και ή Ντιάνα, το χαριτωμένο κοριτσάκι με το λεπτό και λιγερό κορμί, που φορεί τώρα ένα κόκκινο χρυσοκέντητο φουστάνι με μικρή μπέρτα, είναι ή 'Αστραπή, ή Κόρη του 'Υπεράνθρώπου, το ίνδαλμα των κοριτσιών και των αγοριών όλου του κόσμου!

Οί τρεις τους, ο πατέρας και τα δυο παιδιά, είναι οι μεγαλύτεροι προστάτες που γνώρισε ποτέ ή 'Ανθρωπότης, οι τρομερώτεροι διώκτες του εγκλήματος και οι πιο αστοφασιστικοί φρουροί του Δικαίου και του Καλού!

Κάθε φορά που ο κόσμος βρίσκεται σε κίνδυνο τόσο μεγάλο, ώστε να μην μπορούν να τον αντιμετωπίσουν οι άνθρωποι με τα μέσα που διαθέτουν, οι 'Υπεράνθρωποι επέμβαινουν και διεξάγουν τιτανομαχίες έναντιόν των εχθρών του ανθρώπου!

"Ετσι και τώρα...

— "Ελσα, λέει ο 'Υπεράνθρωπος στη γυναίκα του, μην άνησυχής! "Έχουμε αντιμετώπισει με έπιτυχία τρομερότερους κινδύνους! "Εξ άλλου, στο κάτω - κάτω, ίσως να πρόκειται άπλως για μία κοινή συμμορία έμπρηστών, με την όποια δεν αξίζει να ασχοληθούμε έμείς! Κοντοστούπη, γιατί μορφάζεις έτσι;

Πραγματικά, ο νάνος κυττάζει με παράξενο τρόπο την Ντιάνα, άνοιγοκλείνοντας τά μάτια του ζαρώνοντας τά φρύ-

δια του και σφίγγοντας τὰ χεῖλη του.

— 'Α... 'Αστραπή, λέει διαστακτικά, πού ἦσουν τὴν ὥρα πού ἔγινε ἡ πυρκαϊά;

Τὸ κορίτσι τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία.

— "Ἦμουν σ' ἕναν κινηματογράφο, Κοντοστούπη, ἀπαντάει. Γιατὶ μὲ ρωτᾷς;

— Εἶσαι σίγουρη πὼς δὲ φοροῦσες αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ τὴν μπέρτα καὶ δὲν πετοῦσες πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι πού ἄρπαξε φωτιά;

— Δὲν εἶσαι καλά, Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρά ἡ 'Αστραπή. Γιατὶ νὰ πετάξω πά-

Ὁ Κεραυνὸς ἄρπαξε ξαφνικὰ τὴ Σατούρνα καὶ τὴν κράτησε ἀκίνητη.

νω ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό; Καὶ γι αὐτὸ νὰ μὴν ἀναφέρω λέξι σὲ κανένα, ἂν —ὅπως λές— εἶδα τὴν πυρκαϊά;

— Δέ... δὲν ξέρω!, μουρμουρίζει ὁ νάνος χαζά. Ἐκεῖνο πού ξέρω εἶναι ὅτι ἡ μορφή πού εἶδα νὰ πετᾷ πάνω ἀπὸ τὸ καϊόμενο κτίριο ἦταν ντυμένη σὰν ἐσένα! Δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω καθαρὰ τὰ χρώματα καὶ τὶς λεπτομέρειες τοῦ ντυσίματός της, μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι φοροῦσε ἕνα φόρεμα μὲ μπέρτα ὅπως ἐσύ καὶ ὅτι εἶχε τὸ δικό σου ἀκριβὼς ἀνάστημα! Θὰ μπορούσα νὰ πάρω ὄρκο πὼς ἦσουν ἐσύ! Δὲν εἶπα τίποτα γιατί φοβόμουν κανένα... καρπάζωμα, μὰ τώρα πού σὲ εἶδα μὲ τὴ στολή σου δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικός. Ἐπειτα λέει:

— Περίεργο! Πολὺ περίεργο! Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ εἶχες κάνει λάθος, Κοντοστούπη! "Αν ὅμως εἶναι ὅπως μᾶς λές, φοβοῦμαι ὅτι σκληρὲς καὶ δύσκολες μέρες μᾶς περιμένουν! Ἐμπρός, παιδιά!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι θγαίνουν στὴ θεράντα. Ἐκεῖ ἀπλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν καὶ τεντώνουν ἀπότομα τὰ γόνατά τους καὶ ἀπογειώνονται.

Σὰν τρεῖς μεγάλες νυχτερίδες, πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴ νυχτωμένη μεγαλόπολι, μέσα στὸν ἀστροπλημμυρισμένο οὐρανό!

Πετοῦν, ἐνῶ τὰ μάτια τους μέ την ὑπερφυσική ὄρασί τους βλέπουν καθαρά μέσα στὰ σκοτάδια, καί ἐρευνοῦν τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ κάτω, μέ την ἐλπίδα νά ἀνακαλύψουν κάτι, νά λύσουν τὸ μυστήριον ποὺ τυλίγει τὶς ἀλλόκοτες ἐκείνες πυρκαϊές...

Ὁ Νάνος
καὶ τὸ Κορίτσι

ΣΤΟ σπίτι, ὁ Κόντοστούπης πηγαινοέρχεται μέ σα στοῦ σαλόνι μπροστὰ στὴ λυπημένη "Ελσα καὶ στὸν Τοιπιτσιπ.

— Γιατί ἔφυγαν μόνοι τους; λέει φουσκώνοντας τὸ στήθος του. "Ε; Ποῦ πᾶνε μόνοι τους; "Επρεπε νά μέ πάρουν καὶ μένα μαζί τους, γιὰ νά τοὺς... προστατεύω ἀπὸ τοὺς διάφορους κινδύνους ποὺ τοὺς ἀπειλοῦν κάθε τόσο! "Αν δὲν ἤμουν ἐγώ, δὲ θά ὑπῆρχαν σὴ μερα Ὑπεράνθρωποι στὸν κόσμο! Γιατί, λοιπόν, νά μὴ μέ πάρουν μαζί τους;

— Γιατί, λέει ὁ Τοιπιτσιπ μέ ἀργὴ κοροϊδευτικὴ φωνή, γιατί ἀπλοῦστατα ντὲν μπορεῖς νά πετάς!

Ὁ Κόντοστούπης σταματάει καὶ τὸν κυττάζει ὅπως νά λιοντάρι θά κύτταζε ἕνα ποντίκι.

— Τί εἶπες, παλιοτέρας; γρυλλίζει. Δὲν μπορῶ νά πετάω; Ξέχασες ὅτι στὸν τοῖχο τοῦ δωματίου μου κρέμονται, ἀνάμεσα στὰ διάφορα λάφουρά μου ἀπὸ τὶς περιπέτειές

Φλόγες ἔξωσαν τὸν Κεραινό!...

μου, καὶ δυὸ συσκευές μέ τὶς ὁποῖες μπορῶ νά πετάξω; Καὶ ξεχνᾷς ὅτι τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς συσκευές αὐτές τὴν ἔχω πάρει ἀπὸ... ἐσένα τὸν ἴδιο, ὅταν νίκησα τοὺς Τοιπιτσιπ τοὺς πατριώτες σου καὶ "Ε-κ ε ἱ ν ο ν, τὸν ἀρχηγό σας; Πῶς, λοιπόν, λές ὅτι δὲν μπορῶ νά πετάξω;

— Φοβάσαι νά πετάξης μέ τὶς συσκευές αὐτές! λέει ὁ Τοιπιτσιπ. Μόλις θρεθῇς στὸν ἀέρα θά σὲ πιάσῃ ἡ καρντίτ σου καὶ θά λιποθυμήσῃς!

— "Ετσι, ἔ; γρυλλίζει ἄγρια ὁ Νάνος. Θά λιποθυμήσω, ἔ; Μοῦρχεται νά σὲ ἀρπάξω, νά σοὺ κόψω τὴ φαρμακερὴ γλῶσσα σου καὶ νά σὲ θάλω νά τὴν φᾶς! Θά τὸ κά-

νω αυτό! Πρώτα όμως θέλω να σου αποδείξω ότι ο τρομερός Κοντοστούπης δε φοβάται τίποτα στον κόσμο, εκτός από τον... ίδιο τον εαυτό του! Περίμενε και θά δής!

Και ο νάνος θγαίνει από το σαλόνι και άνεβαίνει στο δωμάτιό του.

Εκεί ξεκρεμάει από τον τοίχο μιὰ μικρή συσκευή, την περιεργάζεται με κάποια άνησυχία και μουρμουρίζει:

— "Εμπλεξα πάλι! Τι μου ήρθε να κάνω πάλι τον παλληκαρά; Τι ήθελα εγώ να δώσω σημασία στα λόγια του Τσιπιτσιπ και να θάλω μπελάδες στο κεφάλι μου; Τώρα... φοβάμαι να φορέσω αυτή τη συσκευή! "Αν χαλάση την ώρα που θά θρικόμοι στον άέρα και πέσω... Μπρρ! Ούτε να το σκέπτομαι δέ θέλω! "Αρχίζει να με πιάνη ή καρδιά μου!... "Αν πάλι δέν τη φορέσω, ο Τσιπιτσιπ θά με τάραξη στην καζούρα! "Ωχ, Παναγίτσα μου! Θά.... θά τη φορέσω τη συσκευή κι' ό,τι θέλει άς γίνη!

Μέ δάχτυλα που τρέμουν άπο την ταραχή, φορεϊ τη συσκευή στην πλάτη του, δπως οί στρατιώτες θάζουν το σασκιδιό τους. "Η συσκευή έχει μιὰ ζώνη, όπου ύπάρχει ένας μικρός μοχλός. Τραβώντας το μοχλό αυτό, μπορεί κανείς να έλαττώση ή να αύξηση την ταχύτητα, να προσγειωθή ή να άπογειωθή.

— Είμαι... έ... έ... έτοιμος!, τραυλίζει ο νάνος. "Ο... ο Θεός βοηθός!

Την ίδια στιγμή, άπό τό άνοιχτό παράθυρο του δωματίου του, μπαίνει μέσα μιὰ μορφή σκίζοντας τον άέρα σαν χελιδόνι.

"Ο Κοντοστούπης μένει σαν άποσβολωμένος, καθώς ή μορφή προσγειώνεται μπροστά του.

Είναι ένα κορίτσι, ένα πολύ όμορφο, χαριτωμένο κορίτσι με λυγρό κορμί.

Γιά μιὰ στιγμή, ο νάνος νομίζει πως έχει μπροστά του την "Αστραπή. Φορεϊ όμοιο μ' αυτήν φουστάνι, με μικρή μπέρτα και ψηλές μπότες.

Μά δέν είναι ή "Αστραπή! Το φουστάνι της είναι μαύρο και ή μπέρτα της κίτρινη. "Όσο γιά το πρόσωπό της είναι όμορφο σαν της "Αστραπής, μά δέν έχει την άγνότητα των χαρακτηριστικών της Κόρης του "Υπερανθρώπου.

Τά χαρακτηριστικά του κοριτσιού αυτού έχουν κάτι παράξενο, κάτι διαβολικό, που φέρνει στον Κοντοστούπη άκα θόριστες άναμνήσεις.

"Η καρδιά του νάνου χτυπάει γοργά. "Όχι άπό φόβο όμως. Μιά παράξενη γοητεία τον τραβάει προς τό άγνωστο αυτό κορίτσι.

Πέφτει στα γόνατα μπροστά της και σηκώνει ίκετευτικά τά μπράτσα του.

— "Αν είσαι μιάν... όπτασία των όνείρων μου, λέει ο νάνος με φωνή γεμάτη συγκίνηση, μη φύγης πάλι! Μείνε έδώ και κάνε την άδεια ζωή μου εύτυχισμένη! "Εγώ, ο τρομερός Κοντοστούπης, θά σέ...

Τὸ κορίτσι ζαρώνει τὰ φρύδια της καὶ λέει ἀπότομα:

— Φύγε ἀπὸ μπροστά μου, παλιονάνο!

Ὁ Κοντοστούπης τινάζεται ὀρθιος σὰν νὰ τοῦ εἶχαν ἀδειάσει στὸ κεφάλι ἕναν τε-νεκὲ μὲ παγωμένο νερό!

— "Ε; κάνει χαζά. Εἶπες ἐμένα... παλιονάνο;

— Ναί! ἀπαντάει τὸ κορίτσι ἄγρια. Σὲ εἶπα παλιονάνο! "Αφησέ με τώρα ἡσυχῇ! Ποῦ εἶναι ἡ "Ελσα;

— Στό... στὸ σαλόνι κάτω! λέει ὁ νάνος. Ποιά... ποιά εἶσαι;

Τὸ κορίτσι, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, τὸν παραμερίζει μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ της καὶ θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ Κοντοστούπης ἀκούει τὰ θήματά της νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα καὶ μουρμουρίζει:

— Μὲ εἶπε... παλιονάνο! "Ενα τόσο ὁμορφο κορίτσι εἶπε παλιονάνο ἐμένα, τὸ λεβέντη Κοντοστούπη! Θά...

Σωπαίνει ξαφνικά, γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Θυμᾶται τώρα μὲ ποιὸν μοιάζει τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο κορίτσι! Μοιάζει μὲ τὸν... Σατούρ, τὸ Μαῦρο Ὑπεράνθρωπο τοῦ Κακοῦ, τὸν πιὸ δυνατό ἀντίπαλο τῶν Ὑπερανθρώπων, τὸν πιὸ τρομερὸ ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

Ὁ Κοντοστούπης θγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα, πηδώντας πέντε-πέντε τὶς σκαλοπάτια!

Ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου

TANEI στὸ σαλόνι καὶ σταματάει. Ἡ παράξενη ἐπισκέπτριά του μὲ τὸ μαῦρο φόρεμα καὶ τὴν κίτρινη μπερτα στέκεται μπροστὰ στὴν "Ελσα καὶ λέει:

— Εἶσαι ἡ "Ελσα, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου, δὲν εἶν' ἔτσι; Θάρθῃς μαζί μου! Σὲ θέλει ὁ πατέρας μου!

— Ὁ πατέρας σου; ρωτᾷ με ἀπορία καὶ ἀνησυχία ἡ "Ελσα. Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου καὶ ποιά εἶσαι ἐσύ; Πῶς μῆκες μέσα στὸ σπίτι μας;

— Εἶμαι ἡ Σατούρνα!, ἀπαντάει τὸ κορίτσι. Εἶμαι ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου! Ἡ Κόρη τοῦ Σατούρ! Θὰ σὲ πάρω μαζί μου!

Καί, μ' ἕνα πῆδημα, θρίσκεται κοντὰ στὴν "Ελσα. Πρὶν ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου προλάβῃ νὰ ἀντισταθῇ, ἡ Σατούρνα τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά της!

Ὁ Τσιπιτσιπί, ποὺ παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ κατὰ πληκτος, συσπειρώνεται καὶ μ' ἕνα ἀκροβατικὸ σάλτο πηδάει πάνω στὸν ὄμο τῆς Σατούρνας καὶ τὸ μεγάλο ράμφος του ἀνεβοκατεβαίνει μὲ ὀρμή, χτυπώντας τὴν στὸ κεφάλι!

Μὰ ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου δὲν παθαίνει τίποτα! "Εχει κληρονομήσει τὶς ιδιότητες τοῦ πατέρα της καὶ τὸ κορμί της εἶναι τόσο

σκληρό, ώστε τὰ χτυπήματα δὲν τὴν τραυματίζουν!

Μ' ἓνα χτύπημα τοῦ χεριοῦ της, τινάζει μακριὰ τὸν Τσιπιτοίπ.

Ἔπειτα, τρέχει στὴ θεράντα, χτυπάει τὰ πόδια της χάμω καί... ἀπογειώνεται μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα, πρὸς τὸν ἑναστρο οὐρανό!

Ὁ Κοντοστούπης μένει γὰρ μιὰ στιγμή ἀσάλευτος μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο καὶ μὲ τὰ μάτια ἑτοιμα νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Ἡ... ἡ Ἐλσα!, τραυλίζει. Πάει... ἡ Ἐλσα! Τὴν ἀπήγαγε ἡ Σατούρνα! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Τὶ νὰ κάνω; Τὶ νὰ κάνω;

— Τράβα τὸ μοχλό, θλάκα, καὶ κυνήγησέ την!, φωνάζει ὁ Τσιπιτοίπ. Τράβα τὸ μοχλό γιὰ νὰ ἀπογειωθῇς!

— Φο... φοβάμαι!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης.

— Τράβα τὸ μοχλό, σοῦ λέω!, ξαναφωνάζει ὁ Τσιπιτοίπ.

Μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμουν, ὁ Κοντοστούπης τραβάει τὸ μοχλό. Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀνώτερο κάθε περιγραφῆς!

Ὁ νάνος ἀπογειώνεται μ' ἓνα ἀπότομο σκίρτημα καὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζη μέσα στὸ δωμάτιο, στὸν ἀέρα, σάν τζιτζικας τυφλὸς ἀπὸ τὸ ἓνα μᾶτι!

— Ἅγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ὑστερικά ὁ Κοντοστούπης. Χάνομαι! Πεθαίνω! Σβήνω! Ἔγινε ρουκέτα! Μιὰ τρελλὴ ρουκέτα ποὺ δὲν ξέρει ποῦ

πηγαίνει! Ὡχ, τὸ κεφαλάκι μου!

Τὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπης χτυπάει στὸν τοῖχο... σπάζοντας τὴν κορνίζα ἐνὸς καδρου, κι' ἔπειτα χτυπάει μὲ θρόντο στὸ ταβάνι!

— Κοντοστούπη!, φωνάζει ἀπὸ κάτω ὁ Τσιπιτοίπ. Πρόσεξε τὶ θὰ σοῦ πῶ: ὅσο τραβάς τὸ μοχλό πρὸς τὰ πάνω, τόσο μεγαλύτερη ταχύτητα ἀναπτύσσεις! Ὅσο τὸν σπρώχνεις πρὸς τὰ κάτω, τόσο λιγοστεύει ἡ ταχύτητα. Γιὰ νὰ στρίθεις πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰ ντεξιά καὶ πρὸς τὰ ἀριστερά, θὰ στρίθεις ἀνάλογα τὸ κορμί σου, ὅπως κάνει κανεὶς ὅταν κολυμπᾷ. Κατάλαβες; Ὅταν θέλεις νὰ στέκεσαι ἀκίνητος στὸν ἀέρα, θὰ τραβάς τὸ μοχλό ἀριστερά. Ὅταν θέλεις νὰ πηγαίνης πρὸς τὰ πίσω, θὰ τραβάς τὸ μοχλό ντεξιά! Κατάλαβες;

— Κα... κα... κα... τάλαθα! τραυλίζει ὁ νάνος.

Γέρνει τὸ κορμί του καὶ σκίζει τὸν ἀέρα γοργὰ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν πόρτα. Περνάει σάν βολίδα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της καὶ θρίσκεται στὸν ἐλεύθερο ἀέρα.

Ἐκεῖ, γυρίζει τὸ κορμί του πρὸς τὰ πάνω καὶ τραβάει τὸ μοχλό μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ἀναπτύσσοντας ἔτσι καταπληκτικὴ ταχύτητα.

— Χά, χά, χά!, κάνει μισότρελλος ἀπὸ τὸ φόβο. Δὲ φοβάμαι! Τὶ ἔχω νὰ φοβηθῶ; Δὲν εἰμαι ὁ Κοντοστούπης! Εἰμαι μιὰ... ρουκέτα! Τὶ μπορεῖ νὰ πάθῃ μιὰ ρουκέτα;

Τίποτα! Έπομένως, δὲ φοβάμαι! Χά, χά, χά!

Ἡ Νέα Ὑόρκη
καίγεται!

ΜΙΑ ΩΡΑ ἀργότερα, οἱ Ὑπεράνθρωποι γυρίζουν ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ περιπολία τους. Προσγειώνονται ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζιμ Μπάρτον καὶ μπαίνουν στὸ σαλόνι.

Καταλαβαίνετε τὴν ἔκπληξι τους, ὅταν εἰσέρχονται ἐκεῖ τὸν Τσιπιτσιπί, ὀλομόναχο, νὰ κλαίῃ γοερά χύνοντας ἄφθονα δάκρυα!

— Τὶ τρέχει, Τσιπιτσιπί; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ ἀνησυχία. Γιατὶ κλαῖς;

— Ἡ... ἡ "Ελσα, τραυλίζει τὸ μικροσκοπικὸ τερατάκι, καὶ ὁ... ὁ Κοντοστούπης... πᾶνε!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀναπνεύουν τρομαγμένοι.

— Πᾶνε; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ Κεραυνός. Τὶ θέλεις νὰ πῇς;

— Τὴν... τὴν "Ελσα τὴν ἔκλεψε ἡ Σατούρνα, ἀπαντᾷ ὁ Τσιπιτσιπί, κι' ὁ Κοντοστούπης πετάει ἑξοπίσω τους μὲ μιὰ πτητικὴ συσκευή!

— Ἡ Σατούρνα; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Σατούρνα;

— Ἡ Κόρη τοῦ Σατούρ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιὰ νοιώθουν τὸ αἶμα νὰ παγώνει στὶς φλέβες τους. Εἴ-

χε λοιπόν, μιὰ κόρη ὁ Σατούρ! Μιὰ κόρη πού... Μὰ ἦταν δυνατόν; Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε ἕξη μῆνες ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν δῆ στὴν Αὐστραλία τὸ παιδί τοῦ Σατούρ! Ἦταν ἕνα μωρό!

— Πόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ Σατούρνα; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Σὰν τὴν Ἀστραπή! Καὶ πετάει σὰν τὴν Ἀστραπή! Καὶ ἡ ντύναμὶς της εἶναι σὰν τῆς Ἀστραπῆς! Μοῦ ἔντωσε ἕνα χτύπημα, ποὺ κόντεψε νὰ μὲ σκοτώσῃ!

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ τὰ χεῖλη σφιγμένα, ὁ Ὑπεράνθρωπος σκέπτεται γοργά. Σίγουρα, ὁ Σατούρ εἶχε κατορθώσει νὰ κάνῃ τὴν κόρη του νὰ μεγαλώσῃ μέσα σὲ λίγους μῆνες, χρησιμοποιώντας θαυματουργὰ φάρμακα, ποὺ τοῦ εἶχε διδάξει ὁ σατανικὸς δημιουργὸς του, ὁ τρομερὸς Ἑκκείνος! (*)

— Τὴν... τὴν πήρε τὴν "Ελσα καὶ ἔφυγε πετώντας!, συνεχίζει ὁ Τσιπιτσιπί. Ὁ Κοντοστούπης εἶχε φορέσει ἀπὸ πρὶν μιὰ πτητικὴ συσκευὴ γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ τὸν ἔξυπνο κι' ἔτσι ἦταν ἔτοιμος καὶ πέταξε πίσω ἀπὸ τὴν Σατούρνα! Ἀργῆσε ὅμως λίγο νὰ ξεκινήσῃ, γιατί ντὲν ἤξερε νὰ χειριστῇ τὴ συσκευή, καὶ φοβάμαι μήπως ταξιντεύει τώρα στὸν οὐρανὸ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ θρῇ τὴν Κόρη τοῦ Σατούρ!

— Πατέρα!, φωνάζει ὁ Κε-

(*) Διάβασε τὰ τεύχη: 14 — 15 — 16 — 18 — 19 — 21 καὶ 23.

ραυνός. Νά τρέξουμε νά προλάβουμε...

— "Οχι!", λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Δέν μπορούμε νά ἐξαπολυθοῦμε στά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ψαχνοντας νά θροῦμε τὴ Σατούρνα! Θά σπαταλήσουμε δυνάμεις καὶ καιρὸ, χωρὶς ἀποτέλεσμα! Τὴ μητέρα σου τὴν ἀπὴ γαγαν γιὰ νά τὴν χρησιμοποιήσουν ὡς ὄμηρο καὶ νά μᾶς ἐκθιάσουν! Νά μᾶς ἀναγκάσουν νά μὴν ἐπεμβοῦμε στὸ ἐγκληματικὸ ἔργο τους! Θά περιμένουμε, λοιπόν, ἀναγκαστικά νά ἐκδηλωθοῦν αὐτοὶ πρῶτοι, νά μᾶς κάνουν προτάσεις. Τότε...

Σωπαίνει ἔξφνικὰ κυττάζοντας πρὸς τὴν πόρτα τῆς θεράντας.

Γυρίζουν ὅλοι καὶ βλέπουν μιὰ κόκκινη ἀνταύγεια νά ἀνθεαίνει πρὸς τὸν οὐρανὸ, πάνω ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη!

Φωνὲς ἀκούγονται ἀπὸ μακριά:

— 'Ἡ Νέα 'Υόρκη καίγεται!

Μέσα στὶς Φλέγες!

Ι ΤΡΕΙΣ 'Υπεράνθρωποι τρέχουν στὴ θεράντα καὶ κυττάζουν μακριά. Δέκα μεγάλοι οὐρανοξύστες, στὸ κέντρο τῆς πόλεως, ἔχουν ἀρπάξει φωτιά καὶ καίγονται σὰν λαμπάδες!

— Κεραυνέ, 'Αστραπή, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος στὰ παιδιὰ του, μείνετε ἐσεῖς ἐδῶ! 'Εγὼ θά πάω νά κάνω μιὰ βόλτα

πάνω ἀπὸ τὰ κτίρια αὐτά!

Καὶ ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ ἐκτίναξι.

'Ενῶ σκίζει τὸν ἀέρα μέσα στὸ σκοτάδι, ἡ ψυχὴ του συγκλονίζεται ἀπὸ βίαια συναισθήματα, ποῦ δέν τὰ ἄφησε νά ἐκδηλωθοῦν μπροστὰ στὰ παιδιὰ του!

'Ἡ "Ἐλσα, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, εἶναι στὰ χέρια τοῦ Σατούρ, τοῦ τρομερώτερου ἐγκληματία ποῦ ἔχει ποτὲ γνωρίσει ὁ κόσμος! 'Ο Σατούρ εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα, ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ φρικτότερα κακουργήματα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ 'Υπεράνθρωπου συσπᾶται ἀπὸ ἀγωνία καὶ λύπη καὶ δυὸ δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του!

Σκουπίζει ὅμως τὰ δάκρυα μὲ τὸ χέρι του καὶ κάνει ὄρκο νά τιμωρήσῃ σκληρὰ τὸν Σατούρ! Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔλπει μιὰ σιλουέττα νά σκίξῃ τὸν νυχτερινὸ ἀέρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστὰ του!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ 'Υπεράνθρωπος νομίζει πῶς τὸν γελοῦν τὰ μάτια του, μὰ ἀμέσως ἔπειτα ἀναγνωρίζει τὴ σιλουέττα αὐτῆ. Εἶναι ὁ Σατούρ, ὁ Μαῦρος 'Υπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ!

'Ο 'Υπεράνθρωπος χύνεται ξοπίσω του, εὐχαριστῶντας τὸ Θεὸ γιὰ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ ποῦ τοῦ δίνει.

'Ο Σατούρ πετάει πρὸς ἔναν πανύψηλο οὐρανοξύστη. "Ὅταν φτάνει πάνω ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου, σκορπίζει κάτι ἐκεῖ μὲ τὸ χέρι του καὶ φλόγες ἀναπηδοῦν ἀμέ-

σως από τις πλάκες και τὸ μπετόν ἄρμέ!

Σὰν ὀβίδα ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁρμάει ἐναντίον τοῦ Σατοῦρ καὶ ἡ γροθιά του τὸν χτυπάει σὰν χειροβομβίδα, πρὶν αὐτὸς προλάβῃ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἐπίθεσι καὶ νὰ ἀμυνθῇ.

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος κλονίζεται βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ πέφτει μισολιπὸ θυμὸς στὴν ταρατσα, μέσα στὶς φλόγες!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χύνεται ἐπάνω του, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ σθέρκο, τὸν ἀνασηκώνει καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν σφυροκοπῇ!

Εἶναι κι' οἱ δύο τους ζωσμένοι ἀπὸ φλόγες πού ὅλο καὶ γίνονται πιὸ μεγάλες καὶ πιὸ δυνατές. Μιά ἀσφυκτικὴ ζέστη τοὺς τυλγεί, καθὼς παλεύουν σὰν δύο δαίμονες μέσα στὴ φωτιά τῆς Κόλασης.

Ὁ ἄερας πού ἀνασαίνουν εἶναι καφτερός καὶ τὰ μάτια τους τσοῦζουν καὶ πονοῦν.

Τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑπεράνθρωπου πέφτουν βροχή πάνω στὸν Σατοῦρ, πού, μολονότι σπαρταράει ἀπὸ τὸν πόνο, γελᾷ, γελᾷ σαρκαστικά, γελᾷ σὰν σατανάς!

— Χά, χά, χά!, κάνει. Χτύπα. Ὑπεράνθρωπε! Χτύπα! Κάθε χτύπημά σου φέρνει τὴν ἀγαπημένη σου γυναῖκα πιὸ κοντὰ στὸ θάνατο! Εἶναι στὰ χέρια μου ἡ Ἐλσα! Τὸ ἀκουσες αὐτό; Εἶναι στὰ χέρια μου! Χτύπα! Ἡ κόρη μου, ἡ Κόρη τοῦ Σατοῦρ, ἡ Σατοῦρ να, τὴν ἀπήγαγε! Χά, χά,

χά! Χτύπα, Ὑπεράνθρωπε! Σκοτώνοντάς με, σκοτώνεις τὴ γυναῖκα σου!

Ὁ Σατοῦρ τρεκλίζει τώρα σὰν μεθυσμένος πάνω στὴν ταρατσα, ἀνάμεσα στὶς φλόγες! Ὁ Ὑπεράνθρωπος, πού τὰ λόγια αὐτὰ κάνουν τὴν ψυχὴ του νὰ ραγίζεται, κοντοστέκεται διστακτικὰ γιὰ μιὰ στιγμή, σταματώντας τὸ σφυροκόπημα.

Αὐτὸ ἀκριβῶς περίμενε ὁ μεγάλος ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος. Μ' ἓνα ξαφνικὸ πῆδημα, ρίχνεται ἐναντίον τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ ἡ τρομερὴ γροθιά του χτυπάει τὸ φίλο μας κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, ἀκριβῶς πάνω στὸ λαρύγγι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ πέφτει μέσα στὶς φλόγες, ὅπου μένει γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ζαλισμένος καὶ σαστισμένος.

Ὅταν σηκώνεται καὶ κυττᾷ ζεῖ γύρω, δὲ βλέπει πουθενὰ τὸν Σατοῦρ! Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ ἔχει ἐξαφανιστῇ!

Μὲ τὴν καρδιά θαρεὶα καὶ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπόγνωσι, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογεύεται μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ πετάει πρὸς τὸ σπίτι του.

Καθὼς σκίζει τὸν ἑναστρο οὐρανὸν, τραβάει θαθεῖες ἀνάσες καὶ τὰ πνευμόνια τουδροοῖζονται ἀπὸ τὸν ἄερα, ἐπειτα ἀπὸ τὸ μαρτύριο πού εἶχε τραβῆξει ἐπάνω στὴ φλεγόμενη ταρατσα.

Στὸ μεταξύ, τὸ μυαλό του δουλεύει πυρετωδῶς. Ποῦ μπο

Στη φλεγόμενη τάρτα-
 τσα του ουρανοξύ-
 στη, οι Ύπεράνθρω-
 ποι και ο Σατούρ με
 την κόρη του συμπλέ-
 κονται σ' έναν τιτά-
 νιο αγώνα!...

ρεϊ νά ἔχη κρύψει τὴν "Ἐλσα
 ὁ Σατούρ; Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ
 εἶχε σκορπίσει στὴν τάρτασα
 καὶ εἶχε θάλει ἀμέσως φωτιά
 στὶς πλάκες καὶ στοὺς μπετόν;
 Ποιοὶ ἦσαν οἱ σκοποὶ τοῦ σα-
 τανικοῦ Σατούρ;

Φτάνει πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι
 του, προσγειώνεται στὴ θε-
 ράντα καὶ μπαίνει στοὺς σαλό-
 νι.

Βρίσκει ἐκεῖ τὰ παιδιά νὰ
 διαβάζουν ἓνα σημείωμα. Ὁ
 Κεραυνὸς τοῦ τὸ δίνει λέγον-
 τας:

— Διάβασε, πατέρα! Πέρα-
 σε κάποιος πετώντας ἔξω ἀ-
 πὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ ἔρριξε μέ-
 σα, ἀπὸ τὴν ἀνοχτὴ πόρτα
 τῆς θεράντας!

«Ἄν δὲν πάψης νὰ ἀνακα-

τεύεσαι στις υποθέσεις μου, 'Υπεράνθρωπε, ή γυναίκα σου θά πεθάνη! Θά στείλω απόψε τούς θρους μου στην 'Αμερική νική κυβέρνησι. Θά δεχτοῦν τις απαιτήσεις μου, ἄλλοιῶς ὀλόκληρη ή 'Αμερική θά καή!

‘Ο Σατούρ»

Οἱ περιπέτειες
τοῦ Κοντοστούπης

ΤΟ μεταξύ, ὁ Κοντοστούπης δοκιμάζει μεγάλες περιπέτειες.

Σκίζει με καταπληκτική ταχύτητα τὸ νυχτερινὸ ἀέρα πετώντας ὀλόϊσια πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ συγχρόνως τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Εἶμαι ρουκέτα!, λέει. Εἶμαι ρουκέτα καὶ θά πλανιέμαι αἰώνια ἀνάμεσα στὰ ἄστρα, σὰν κομήτης! Ναί, εἶμαι κομήτης! Μοῦ λείπει ή οὐρά, θέβαια, ἀλλά, τί τὰ θέλεις; δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τᾶχη ὅλα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον!

Κυττάζει γύρω, μὰ δὲ βλέπει τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο σκοτάδι. Κυττάζει κάτω καὶ οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του σηκώνονται ὀρθιες!

Βλέπει τὴν πόλι τῆς Νέας 'Υόρκης κάτω, μακριά, πολὺ μακριά! Τὰ σπίτια δὲ διακρίνονται καθόλου. Μόνο τὰ ἑκατομμύρια φῶτα τῆς μεγαλουπόλεως τρεμοπαίζουν, σὰν μακρινὰ ἄστρα!

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ νάνος. Ποῦ πηγαίνω; 'Ετσι πού πάω θά..

χάσω κάθε ἐπαφή με τὴ Γῆ!

Γέρνει τὸ κορμὶ του καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει σὰν βόμβα ἀεροπλάνου!

‘Η Νέα 'Υόρκη μεγαλώνει γοργὰ καὶ ὁ Κοντοστούπης ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ή πόλι.. ἀνεβαίνει πρὸς τὸ μέρος του!

— Θεούλη μου!, μουρμουρίζει. ‘Η Γῆ ἔρχεται νὰ με χτυπήσῃ! Μή, καλή μου Γῆ! Μή, χρυσή μου! Γιατί ἔρχεσαι νὰ τρακάρουμε; 'Εχουμε τίποτα προηγούμενα μεταξὺ μας; Γιατί νὰ χτυπηθοῦμε; Δὲ φοβᾶσαι μήπως τὸ κεφάλι τοῦ... τρομεροῦ Κοντοστούπης σέ... σπάσῃ; Δὲ φοβᾶσαι μὴν τρακάρω σὲ καμμιὰ ἡπειρο καὶ τή... βουλιάξω;

‘Ο νάνος τώρα ἔχει φτάσει σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη. Στὸν τρόπο του καὶ στὸ σάστισμά του, δὲ λυγίζει ἀπλῶς τὸ κορμὶ του, ὥστε νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνσι, ἀλλὰ τραβάει τὸ μοχλὸ κάνοντας ἔτσι τὴν ταχύτητα ὅλο καὶ πιὸ μεγάλη!

Εἶναι ὅμως τυχερός!

Λίγες στιγμὲς πρὶν συγκρουσθῇ με τὴν ταράτσα ἐνὸς οὐρανοξύστη, βλέπει με τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του μιὰ σκοτεινὴ σιλουέττα νὰ σκίζῃ τὸν ἀέρα, πενήντα μέτρα πιὸ πέρα!

Γυρίζει γιὰ νὰ κυττάξῃ καὶ ή κίνησι αὐτὴ κάνει τὸ κορμὶ του ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ πετᾷ ὀριζόντια, πίσω ἀπὸ τὴ σιλουέττα!

— 'Ααα!, κάνει ὁ Κοντοστούπης ἀνακουφισμένος. Λίγο ἀκόμα καὶ θά χτυποῦσα

πάνω στην ταράτσα! "Όχι, δηλαδή, πώς φοβήθηκα! Άστείο πράγμα! Θά... γκρέμιζα όμως τόν ούρανοξύστη και θά μέ θάζανε φυλακή!

Πλησιάζει τώρα περισσότερα στο σιλουέττα.

— "Α!, μουρμουρίζει με χαρά. Είναι ή Σατούρνα με την "Ελσα! Εύχαριστώ, Θεούλη μου! Βοήθησέ με νά σώσω τη γυναίκα του καλύτερου φίλου μου!

Ξαναβρίσκει τώρα την ψυχραιμία του και θυμάται τις οδηγίες του Τσιπιτσιπ.

Σπρώχνει το μοχλό προς τα κάτω και ή ταχύτητά του ελαττώνεται. Πετάει τώρα πιό άργα πίσω από την Κόρη του Μαύρου Υπερανθρώπου, σέ άρκετη απόστασι από αυτήν, έτσι ώστε νά μήν αντιληφθή την παρουσία του.

Ταξιδεύουν έτσι για μερικά λεπτά. Ξαφνικά, ό νάνος βλέπει τη Σατούρνα νά χαμηλώνει και νά προσγειώνεται στην ταράτσα ενός ούρανοξύστη, με την "Ελσα πάντα στην άγκαλιά της.

Έκεί, ή Σατούρνα οδηγεί τη γυναίκα του Υπερανθρώπου σέ δυό δωμάτια, πού είναι χτισμένα σέ μιá γωνιά της ταράτσας, και μπαίνει μαζί της εκεί.

Ο Κοντοστούπης προσγειώνεται άπαλά και κρύβεται πίσω από ένα θαρέλι, πού είναι τοποθετημένο κοντά στην πόρτα του ενός δωματίου.

Άκούει τη Σατούρνα νά λέει:

— Αυτό έδω είναι τό κρη-

σφύγετο του Σατούρ. "Ελσα! Θά σου δέσω τά χέρια και τά πόδια και θά σέ άκουμπήσω πάνω στο κρεβάτι! Μήν αντισταθής, γιατί θά μέ άναγκάσης νά σέ σκοτώσω! "Άλλωστε, θά πεθάνης όπωσδήποτε άν ό Υπεράνθρωπος δοκιμάση νά σέ έλευθερώση, ή άν παρακούση στίς διαταγές μας και θελήση νά έμποδίση τό έργο μας!

Περνούν μερικά λεπτά. Τέλος, ή Σατούρνα βγαίνει από τό δωμάτιο και την ίδια στιγμή μιá μαύρη μορφή κατεβαίνει από τόν ούρανό και προσγειώνεται μπροστά της.

Μέ κόπο ό Κοντοστούπης, κρυμμένος πίσω από τό θαρέλι, συγκρατεί μιá κραυγή τρόμου, πού πάει νά άναπηδήση από τό λαρύγγι του. Είναι ό Σατούρ!

— Σατούρνα!, λέει ό Μαύρος Υπεράνθρωπος στην κόρη του. "Όλα πάνε καλά! Θά περιμένουμε την άπάντησι της άμερικανικής κυβερνήσεως. "Αν δεχτούν νά μās παραδώσουν όλα τά έργοστάσια ατομικών βομβών, πάει καλά! "Αν όχι, θά κάψουμε τά πάντα! "Έχουμε άρκετό ύλικό μέσα στα δωμάτια αυτά για νά κάψουμε όλόκληρη την Άμερική! "Όσο για τόν Υπεράνθρωπο, είμαι βέβαιος, ότι θά καθήση ήσυχος! Στο μεταξύ, ως κάψουμε μερικά άκόμα κτίρια! Φέρε δυό μπουκάλια!

Η Σατούρνα μπαίνει στο δωμάτιο και ξαναβγαίνει κρατώντας δυό μπουκάλια, πού

περιέχουν ένα είδος σκόνης. Δίνει το ένα στον πατέρα της και άπογειώνονται.

Ο Κοντοστούπης, σφίγγοντας τα δόντια του για να μην τον πάρουν τα κλάματα από το φόβο, προβάλλει πίσω από το θαρέλι και μπαίνει στο δωμάτιο.

Σταματάει κατάπληκτος. Το δωμάτιο είναι γεμάτο από χιλιάδες μπουκάλια σαν εκείνα που είχε πάρει η Σατούρνα. Μπουκάλια χάμω σε μεγάλους σωρούς και μπουκάλια άραδιασμένα σε πυκνές σειρές πάνω σε ράφια, που σκεπάζουν τους τοίχους γύρω!

Είναι όλα τους γεμάτα με μια κιτρινωπή σκόνη, που μοιάζει με θειάφι.

Πάνω σ' ένα κρεβάτι, σε μια γωνία του δωματίου, ένα σώμα είναι σκεπασμένο μ' ένα σεντόνι.

Ο Κοντοστούπης πλησιάζει διστακτικά, ενώ η καρδιά του χοροπηδάει και κλωτσάει σαν αλαφιασμένο μουλάρι μέσα στο στήθος του.

Σηκώνει το σεντόνι. Ή "Ελσα είναι ξαπλωμένη εκεί με τα χέρια και τα πόδια της δεμένα με σκοινί!

— "Ε... "Ε... "Ελσα!, τραυλίζει ο νάνος. Μή φοβάσαι! Θά... θά... είδοποίηω τον "Υπεράνθρωπο!

Το Μεγάλο Δίλημμα

ΤΟ σαλόνι του σπιτιού του Τζιμ Μπάρτον, ο

"Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός κι' η "Αστραπή είναι καθισμένοι με τα πρόσωπα συσπασμένα από αγωνία και λύπη.

Σε μία γωνία, ο Τσιπιτσιπί κλαίει σιωπηλά για το χαμό της "Ελσας και του Κοντοστούπη.

Μιά θαθεία σιωπή, απογνώσεως και θανάτου, είναι απλωμένη εκεί μέσα.

Ξαφνικά, από ένα μικρόφωνο κρεμασμένο στον τοίχο, μία φωνή λέει:

«'Εδω ο Πρόεδρος της "Αμερικής! Καλώς τον "Υπεράνθρωπο!»

Ο "Υπεράνθρωπος πηγαίνει κοντά στο μικρόφωνο.

«'Εδω, "Υπεράνθρωπος! Διατάξτε, κ. Πρόεδρε!»

«Συμβαίνει κάτι τρομερό, "Υπεράνθρωπε!, λέει η φωνή. Κάποιος Σατούρ μάς έστειλε ένα σημείωμα και μας λέει ότι αυτός προκαλεί τις άλλες πάλληλες πυρκαϊές και ότι έχει τη δύναμη να κάψει ολόκληρη την "Αμερική, εκτός αν...»

«'Εκτός αν...;» λέει ο "Υπεράνθρωπος με αγωνία.

«'Εκτός αν του παραδώσουμε όλα τα έργοστάσια που κατασκευάζουν ατομικές βόμβες!»

Ο "Υπεράνθρωπος άναπηδάει.

«Δεν πρέπει να το κάνετε αυτό, κ. Πρόεδρε!»

«Μά... θά κάψι ολόκληρη την "Αμερική!»

Ο "Υπεράνθρωπος μένει για μερικές στιγμές σιωπηλός. Μέσα του παλεύουν δυο

πανίσχυρα συναισθήματα: ή λατρεία του προς τη γυναίκα του και το καθήκον του προς την 'Ανθρωπότητα!

Πρέπει να θυσιάση ή τη μιά ή την άλλη. Για να σωθή ή γυναίκα του, πρέπει ν' αφήση την 'Αμερική να καταστραφή! Για να σωθή ή 'Αμερική, πρέπει ν' αφήση την "Ελσα να πεθάνη!

Με το πρόσωπο χλωμό και με χοντρές σταγόνες ιδρώτα στο μέτωπό του, ο 'Υπεράνθρωπος στέκεται εκεί άναποφάσιτος...

Ξαφνικά λέει στο μικρόφωνο:

«Μην παραδώσετε τα έργοστάσια, κ. Πρόεδρε! Θα προσπαθήσω πρώτα να άποτρέψω τόν κίνδυνο!»

«Εύχαριστώ, 'Υπεράνθρωπε!, λέει ο Πρόεδρος της 'Αμερικής με ένθουσιασμό. Μπορώ τώρα να είμαι θέβαιος ότι ή 'Αμερική θα σωθή!»

Ο 'Υπεράνθρωπος άπομακρύνεται από το μικρόφωνο και πηγαίνει και πέφτει θαρεια σε μιά πολυθρόνα.

"Εχει πάρει την άπόφασί του! Το καθήκον του είναι να θυσιάση τη γυναίκα του για να σώση διακόσια έκατομμύρια ανθρώπους από σίγουρο θάνατο!

Με φωνή σθησμένη, λέει: — Παιδιά, δυστυχώς το καθήκον μας επιβάλλει νά...

Κάτι άπροσδόκητο και κωμικοτραγικό τόν διακόπτει. Μιά μικρόσωμη μορφή μπαίνει όρμητικά πετώντας από την πόρτα της θεράντας και

πηγαίνει και χτυπάει πάνω σ' έναν παχύ και μαλακό καναπέ και μένει εκεί.

Είναι ο Κοντοστούπης, που φτάνει μισολυπόθυμος με την πτητική συσκευή του στην πλάτη!

— "Ωχ!, κάνει σπαραχτικά. "Ωχ! "Ωωωχ!

Ο 'Υπεράνθρωπος, τά παιδιά κι' ο Τσιπιτσιπί τρέχουν κοντά του, με άνανεωμένες έλπίδες, και τόν συνεφέρνουν ραντίζοντάς τον με νερό και δίνοντάς του χαστούκια.

— Λέγε!, φωνάζει έξαλλα ο 'Υπεράνθρωπος. Μας φέρνεις νέα από την "Ελσα;

Ο Κοντοστούπης άνοίγει τά μάτια του, κυττάζει χαζά γύρω και ξαφνικά πετάγεται όρθιος.

— Νάι!, φωνάζει. "Η "Ελσα... ώχ, ή καρδούλα μου! Θα λιποθυμήσω πάλι! "Ωχ!... "Η "Ελσα... δέν μπορώ να μιλήσω από την ταραχή μου! "Εγώ... ή "Ελσα...

Ο 'Υπεράνθρωπος τόν άρπάζει και τόν τραντάζει με δύναμι.

— Λέγε, λοιπόν!, φωνάζει. Ποῦ είναι ή "Ελσα;

— "Η "Ελσα είναι..., τραυλίζει ο νάνος. "Εγώ είμαι... ώχ, ή καρδούλα μου!

Και λιποθυμάει έντελώς αυτή τη φορά!

Οί φίλοι του τόν συνεφέρνουν πάλι με τά ίδια μέσα, με την ψυχή γεμάτη άγωνία.

Ο νάνος, μόλις άνοίγει τά μάτια του, τινάζεται πάλι όρθιος και φωνάζει:

— 'Ακολουθήστε με! Θα

σὰς ὁδηγήσω στὸ κρησφύγε-
το τοῦ Σατοῦρ!

Γέρνει τὸ κορμί του πρὸς
τὴν πόρτα, τραβάει τὸ μοχλὸ
καὶ ἀπογειώνεται μὲ ταχύτη-
τα καὶ ὀρμὴ σφαίρας, ποῦ
θγαίνει ἀπὸ κἀννη πιστολιοῦ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ
παιδιά του τὸν ἀκολουθοῦν
μὲ χαρά.

Μπροστὰ ὁ Κοντοστούπης
καὶ πίσω οἱ Ὑπεράνθρωποι
σχίζουν τὸ νυχτωμένο οὐρανὸ
γοργὰ καὶ κατευθύνονται
πρὸς τὰ ἀνατολικά τῆς Νέας
Ὑόρκης, πρὸς ἕναν οὐρανο-
ξύστη, στὴν κορυφὴ τοῦ ὁποί-
ου ὑπάρχει τὸ ἄντρο τῶν
Μαύρων Ὑπερανθρώπων τοῦ
Κακοῦ.

«Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ
Ἀστραπή. Θεέ μου! Κάνε νὰ
θροῦμε καὶ νὰ σώσουμε
τὴ Μητέρα! Καὶ κάνε νὰ γλυ-
τώσῃ ἐπιτέλους ὁ κόσμος ἀ-
πὸ τὸ ἀνθρωπώμορφο τέρας,
τὸν Σατοῦρ, ποῦ θέλει νὰ ἐ-
ξοντώσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώ-
πους!...»

Πλησιάζουν στὸ κτίριο.

— Νάτο!, φωνάζει ὁ Κοντο-
στούπης δείχνοντάς το στοὺς
φίλους του. Ἐκεῖ εἶναι τὸ κρη-
σφύγετο τοῦ Σατοῦρ καὶ τῆς
Σατούρνας! Ἐκεῖ ἔχουν χι-
λιάδες μπουκάλια μὲ μιὰ σκό-
νη ποῦ καίει τὰ πάντα!

— Ἡ Ἑλσα; ρωτᾷ ὁ Ὑ-
περάνθρωπος. Εἶναι ἐκεῖ ἡ
Ἑλσα;

— Ἡ Ἑλσα..., ἀρχίζει νὰ
λέη ὁ Κοντοστούπης.

Μὰ σταματᾷ ξαφνικά καὶ
ἡ φωνὴ του πνίγεται στὸ λα-

ρύγγι του. Τὰ μάτια του γουρ-
λώνουν.

— Θεοῦλή μου!, ξεφωνίζει.
Πεθαίνω! Ὁ Σα... Σα... Σα-
τοῦρ καὶ ἡ Σα... Σα... Σα-
τούρνα! Χαθήκαμε!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὰ
παιδιά γυρίζουν πρὸς τὸ μέ-
ρος ποῦ κυττάζει ὁ Κοντο-
στούπης καὶ βλέπουν δυὸ σκο-
τεινὲς μορφὲς νὰ πλησιάζουν
πετώντας.

Εἶναι πράγματι ὁ Σατοῦρ
καὶ τὸν ἀκολουθεῖ ἕνα κορί-
τσι ποῦ θὰ μπορούσε κανεὶς
νὰ τὸ περάσῃ γιὰ τὴν Ἀστρα-
πή, ἂν δὲν φοροῦσε μαῦρο φό-
ρεμα!

— Παιδιά!, λέει γοργὰ ὁ
Ὑπεράνθρωπος. Προσγειωθῇ
τε στὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου
καὶ σώστε τὴ μητέρα σας!
Ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ τοὺς
καθυστερήσω, κόβοντάς τους
τὸ δρόμο!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι χωρί-
ζουν. Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀ-
στραπή χαμηλώνουν πρὸς τὸ
κτίριο, ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος
κατευθύνεται πρὸς τὸν Σα-
τοῦρ καὶ τὴν κόρη του.

Ὁ Κοντοστούπης χειρονο-
μεῖ φωνάζοντας:

— Σταθῆτε! Δέν... δέν...
Παναγίτσα μου! Δὲ μὲ ἀκοῦ-
νε! Δὲ μοῦ δίνουν σημασία!
Τί νὰ κάνω; ὦχ, ἡ καρδού-
λα μου! Θὰ γίνῃ μεγάλο κα-
κό!

Ὁ νάνος χάνει τὴν ψυχραι-
μία του καὶ ξεχνάει τὶς ὁδη-
γίες τοῦ Τσιπιτσιπ γιὰ τὸ χει-
ρισμὸ τῆς συσκευῆς. Ἀρχίζει
νὰ τραβάει τὸ μοχλὸ στὴν
τύχη καὶ νὰ λυγίζει τὸ κορμί

του προς κάθε κατεύθυνση!

Ἡ πορεία του αλλάζει. Ταξιθεύει στὰ τυφλά, πότε πρὸς τὰ πάνω, πότε πρὸς τὰ κάτω, πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά.

Ξαφνικά, τὸ κεφάλι του χτυπάει στὴ γωνιά ἑνὸς οὐρανοξύστη καὶ ὁ νάνος χάνει τὶς αἰσθήσεις του!

Τὸ ἀναίσθητο κορμί του ἐξακολουθεῖ νὰ πετάη στὴν τύχη, συγκρατημένο ἀπὸ τὴν πτητικὴ συσκευή, καὶ χάνεται μέσα στὴ νύχτα!

Ὑπεράνθρωποι
ἐναντίον Ὑπερανθρώπων

ΣΑΤΟΥΡ μαντεύει τὸ σχέδιο τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ, κάνοντας μαζί με τὴν κόρη του ἕναν ἐπιδέξιο ἐλιγμό, περνάει κάτω ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του, χύνεται πρὸς τὰ κάτω με ἀπίστευτὴ ὀρμὴ καὶ προσγειώνεται, μιά στιγμή πρὶν ἀπὸ τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή, στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔχει τὸ κρυσφύγετό του!

Πίσω του προσγειώνεται ἡ Σατούρνα καὶ τὰ ὁμορφα μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ καὶ μῖσος, καθὼς κυττάζουν τὰ παιδιὰ τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειωθῇ, ὁ Σατούρ καὶ ἡ κόρη του ρίχνονται ἐναντίον τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς!

Μιά γροθιά τοῦ Σατούρ

οτὸ στήθος κάνει τὸν Κεραυνὸ νὰ τραθηχτῇ πίσω θυγῶντας, ἐνῶ ἡ Σατούρνα σηκώνει τὴ γροθιά της γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν ἀδερφή του!

Μὰ ἡ Ἀστραπή εἶναι λίγο πιὸ γοργή. Σκύβει ἀπτότομα ἀποφεύγοντας τὸ χτύπημα, ἀρπάζει τὴν Σατούρνα ἀπὸ τὸ χέρι, τὸ τραβάει με δύναμι στρίβοντάς το καὶ ἡ Κόρη τοῦ Σατούρ... ταξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει νὰ θροντήσῃ χάμω, λίγα μέτρα πιὸ πέρα, πάνω στὴ μεγάλη ταράτσα!

Μουγγρίζοντας ἀπὸ λύσσα, ὁ Σατούρ κάνει νὰ χυμῆξῃ ἐναντίον τῆς Ἀστραπῆς, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται ξαφνικά μπροστὰ του καὶ τὸ μυῶδες χέρι του, σφιγμένο σὲ μιά τρομερὴ γροθιά, τὸν χτυπάει στὸ στομάχι!

Διπλωμένος στὰ δύο, ὁ Σατούρ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω οὐρλιάζοντας σὰν πληγωμένο ἀγρίμι καὶ πέφτει μισοαναίσθητος πάνω στὸ τσιμέντο τῆς ταράτσας!

Ἡ Σατούρνα τότε ἀπογειώνεται με ἀπίστευτὴ ὀρμὴ καὶ χώνεται μέσα στὸ σπίτι. Ὁλα εἶναι ὅπως τὰ εἶχαν ἀφήσει. Τὰ ἀμέτρητα μπουκάλια εἶναι ἀπείραχτα καὶ στὸ κρεβάτι, σκεπασμένη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ σεντόνι, εἶναι ἡ Ἐλσα, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Γιὰ μιά στιγμὴ, ἡ Σατούρνα σκέπτεται νὰ σκοτώσῃ τὴν Ἐλσα! Ὁ καιρὸς ὅμως εἶναι πολὺ τιμὸς! Ὁ πατέρας της θρίσκειται σὲ κίνδυνο!

‘Αρπάζει δυό μπουκάλια και πετάγεται έξω.

‘Ο Σατούρ είναι ὄρθιος τώρα, ἀντιμέτωπος με τὸν ‘Υπεράνθρωπο! ‘Η ‘Αστραπή στέκεται πὶο πέρα ἔτοιμη νὰ ὀρμήσει. ‘Ο Κεραυνὸς ἔχει ἀπογειωθῇ καὶ διαγράφει κύκλους στὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τὴν ταράσσα...

‘Η Σατούρνα περιμένει νὰ βρεθῇ ὁ Κεραυνὸς στὸ κενὸ διάστημα, ἔξω ἀπὸ τὴν ταράσσα καὶ ἐκσφενδονίζει ἐναντὶον του τὸ ἓνα μπουκάλι!

Τὸ μπουκάλι χτυπάει τὸν Κεραυνὸ στὸ κεφάλι καὶ σπάει. Μιά κιτρινωπὴ σκόνη τὸν

‘Ο Σατούρ ἔπεσε μισολιπόθυμος μέσα στίς φλόγες!

ραντίζει κι’ ἓνα μέρος τῆς πέφτει κάτω, στὸ δρόμο.

‘Η ἀσφαλτος τοῦ δρόμου ἀρπάζει φωτιά, ἐνῶ ψηλά, στὸν ἀέρα, τὸ κορμὶ τοῦ Κεραυνοῦ τυλίγεται ἀπὸ φλόγες!

‘Η ‘Αστραπή, τρελλὴ ἀπὸ φόβο, ξεφωνίζει:

— Ντάνυ! ‘Αγαπημένε μου ἀδερφέ! Ντάνυ!

Μὰ οἱ φλόγες αὐτὲς δὲν κρατοῦν περισσότερο ἀπὸ μιὰ στιγμή. Σβήνουν σχεδὸν ἀμέσως, γιατί τὸ κορμὶ τοῦ Κεραυνοῦ, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ‘Υπερανθρώπων εἶναι ἀτρωτο καὶ ἄκαυστο!

Μὲ μιὰ κατακόρυφη θουτιά καὶ μὲ ταχύτητα τόσο μεγάλη ὥστε δύσκολα τὸ μάτι μπορεῖ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, ὁ Κεραυνὸς ἐπιτίθεται!

‘Αρπάζει τὴ Σατούρνα, πρὶν αὐτὴ πετάξῃ καὶ τὸ ἄλλο μπουκάλι, καὶ τὴν κρατᾷ ἀκίνητη μὲ μιὰ κλειδολαβή.

‘Η κόρη τοῦ Μαύρου ‘Υπερανθρώπου τρίζει τὰ δόντια τῆς ἀπὸ ἀνήμερη μανία καὶ προσπαθεῖ μάταια νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Κεραυνοῦ!

— Πολὺ καλὰ!, γρυλλίζει. Πολὺ καλὰ! Θὰ τὸ πληρώσης αὐτὸ μὲ τὴ ζωὴ τῆς μητέρας σου!

Καὶ φωνάζει στὸν πατέρα τῆς:

— Πιάσε τὸ μπουκάλι, πατέρα! Πιάσε το καὶ κάψε τὴ γυναῖκα τοῦ ‘Υπερανθρώπου!

Καὶ πετάει τὸ μπουκάλι πρὸς τὸ μέρος του.

‘Η ‘Αστραπή κι’ η Σατούρνα ἄρ χισαν νὰ μάχωνται μὲ πείσμα...

‘Ο Σατούρ ἀποφεύγει μιὰ γροθιά τοῦ ‘Υπερανθρώπου, σκύβοντας ἀπότομα, ἀρπάζει τὸ μπουκάλι στὸν ἄέρα, κάνει δυὸ βήματα πίσω καὶ γυρίζει πρὸς τὰ δυὸ δωμάτια μὲ τὰ ἀμέτρητα μπουκάλια.

— ‘Υπεράνθρωπε!, γρυλλίζει ὑπόκωφα. Σταματήστε! Μιὰ κίνησί σας καὶ ἡ γυναῖκα σου θὰ πεθάνη! ‘Αν πε τάξω αὐτὸ τὸ μπουκάλι στὰ δωμάτια αὐτά, ἡ ‘Ελσα θὰ τιναχθῇ στὸν ἄέρα μαζί μὲ ὁλόκληρη τὴν ταρατσα! Κεραυνέ, ἄφησε τὴ Σατούρνα!

Τὸ αἷμα τῶν ‘Υπερανθρώπων παγώνει. ‘Ο Κεραυνὸς παρατάει τὴ Σατούρνα κάνει ἓνα βῆμα πίσω καὶ μένει ἀκίνητος.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος μένει κι’

αὐτὸς ἀκίνητος, μὰ τὸ μυαλό του δουλεύει. Καταλαβαίνει ὅτι ὅλα εἶναι χαμένα! Πρέπει ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ ἢ νὰ ἐπιτεθῇ! Στὴν πρώτη περίπτωση θὰ προδῶσῃ τὴν ‘Αμερικὴ! Στὴ δεύτερη περίπτωση θὰ πεθάνῃ ἡ γυναῖκα του!

‘Αρχίζει νὰ μιλάῃ γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνο. Ποιὸς ξέρει; Κάτι μπορεῖ νὰ συμβῇ στὸ μεταξὺ!

— Σατούρ, λέει, πολὺ καλά! Μένουμε ἀκίνητοι, ὅπως βλέπεis! Τὶ οὐσία ὁμως εἶναι αὐτὴ ποὺ καίει τὰ πάντα;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σατούρ φανερώνει χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια.

— Εἶναι μιὰ ἐφεύρεσί μου! Λέει μὲ καμάρι. Εἶναι τὸ τρομερότερο ὄπλο ποὺ ἔχει ἀνα-

καλυφθῇ ὡς σήμερα. Δυστυχῶς, χρειάζεται γιὰ τὴν κατασκευή του μιὰ οὐσία, πού εἶναι πολὺ σπάνια! Βρῆκα ὅμως ἀρκετὴ ὥστε νὰ κατασκευάσω τόση ἐμπρηστικὴ ὕλη, ὥστε νὰ γεμίσω τέσσερις χιλιάδες μπουκάλια! Σκέψου ὅτι τὸ περιεχόμενο ἐνὸς μπουκαλιοῦ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάψῃ κανεὶς ἕνα ὁλόκληρο χωριό! Καὶ σκέψου ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μπουκάλια θρίσκονται μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ δυὸ δωμάτια μαζί μὲ τὴ γυναῖκα σου τὴν "Ελσα! Καταλαθαίνεις, λοιπόν, τί θὰ γίνῃ ἂν πετάξω ἐκεῖ τὸ μπουκάλι αὐτό!

Μέσα στὶς φλόγες!

ΩΠΑΙΝΕΙ γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἐπειτα συνεχίζει:

— Δὲν θέλω νὰ τὸ κάνω αὐτό, Ὑπεράνθρωπε! Δὲ θέλω νὰ καταστρέψω τὴν οὐσία αὐτή, γιατί δὲν μπορῶ νὰ κατασκευάσω ἄλλη! Φύγε! Γύρισε στὸ σπίτι σου καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι, ἂν δὲν ἀναμιχθῇς καθόλου στὶς ὑποθέσεις μου γιὰ δέκα μέρες, θὰ σοῦ παραδώσω τὴν ἐνδέκατη μέρα τὴν "Ελσα ζωντανή καὶ καλὰ στὴν ὑγεία της!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει διστακτικός. Τὸ καθῆκον παλεύει πάλι μέσα του μὲ τὴν ἀγάπη πού ἔχει στὴ γυναῖκα του. Ἐκεῖ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ αὐτόν, βρίσκεται τὸ τρομερὸ ὄπλο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Σατοῦρ ἀπειλεῖ τὴν Ἀμερική!

Μπορεῖ νὰ τὸ καταστρέψῃ καὶ νὰ σώσῃ τὴν Ἀμερική, ἀλλά..

— Ἄν ὅμως, συνεχίζει ὁ Σατοῦρ, δὲ φύγῃς ἀμέσως ἡ δοκιμὰς νὰ ἐπιτεθῇς, δὲ θὰ διστάσω νὰ καταστρέψω τὸ ὄπλο μου μαζί μὲ τὴν "Ελσα ὅμως!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος παίρνει τὴν ἀπόφασιν. Ἐνῶ οἱ μᾶτια του κάνουν τὴν ἐμφάνισίν τους δυὸ δάκρυα, λέει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπόγνωση:

— Δὲ θὰ φύγω πρὶν σὲ ἐξοντώσω, Σατοῦρ!

Καὶ ὁρμαεῖ ἐναντίον του! Ξέρει ὅτι ἡ ἐπιθεσί του αὐτὴ θὰ κοστίσῃ στὴν "Ελσα τὴ ζωὴ της, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ διαφορετικά!

Ἐξάλλου, ἐλπίζει ἀκόμη, ἔχει κάποια ἐλπίδα. Ἄν προλαβῇ νὰ ἀρπάξῃ τὸ μπουκάλι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Σατοῦρ, πρὶν αὐτὸς τὸ πετάξῃ...

Τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου σκίζει τὸν ἀέρα μὲ ταχύτητα μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός!

Τὸ χέρι του τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς καί... ἀρπάζει τὸ χέρι τοῦ Σατοῦρ, πρὶν ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος προλάβῃ νὰ ἐκσφενδονίσῃ τὸ μπουκάλι.

Οἱ δυὸ γίγαντες τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀντοχῆς παλεύουν ἀπεγνωσμένα, μὲ λύσσα καὶ μανία! Ὁ ἕνας παλεύει γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων του, γιὰ τὴν ἐκδίκησί του ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Γῆς! Ὁ ἄλλος ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἀγαπημένη γυναῖκα του, γιὰ τὴ σωτηρίαν τῆς

Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος!

Οἱ μυῶνες τῶν κορμιῶν τους φουσκώνουν καὶ τεντώνονται καὶ τὰ πανίσχυρα κορμιά τους συσπῶνται, σὲ μιὰ τιτάνια προσπάθεια νὰ συντρίψῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο!

Πιὸ πέρα, ἡ Σατούρνα, θλέ ποντάς ὅτι ὁ πατέρας τῆς δὲν πρόλαβε νὰ πετάξῃ τὸ μπουκάλι, ὀρμάει πρὸς τὰ δωμάτια, φωνάζοντας:

— Θὰ σκοτώσω ἐγὼ τὴν Ἑλσα!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ὁ Κεραυνὸς κ' ἡ Ἀστραπὴ μπαίνουν μπροστά της καὶ τῆς φράζουν τὸ δρόμο. Τὴν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὴν κρατοῦν ἀκίνητη, ἐνῶ τὸ κορμί της σφαδάζει μὲ λύσσα γιὰ νὰ ξεγλυστρήσῃ μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά τους.

Γιὰ λίγη ὥρα οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι παλεύουν ἔτσι μὲ τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν κόρη του.

Ξαφνικά ὅμως συμβαίνει κάτι ποὺ θυθίζει τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὰ παιδιὰ του σὲ πένθος.

Ὁ Σατοῦρ κατορθώνει νὰ ἐλευθερώσῃ γιὰ μιὰ στιγμή τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο κρατᾷ τὸ μπουκάλι. Ἡ στιγμή αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γι' αὐτόν!

Πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος προλάβῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τοῦ ὀλέθρου ἐκσφενδονίζει τὸ μπουκάλι πρὸς τὰ δύο δωμάτια!

Μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι ἐπακολουθεῖ!

Ὁλόκληρη ἡ ταράτσα μαζί μὲ τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ κτιρίου καὶ μαζί μὲ τοὺς Ὑπεράνθρωπους καὶ τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν κόρη του, τινάζονται σὲ μεγάλο ὕψος πάνω ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Νέας Ὑόρκης, μέσα σὲ τεράστιες γλῶσσες φωτιάς!

Ἕνα στροβιλιζόμενο σύννεφο καπνοῦ καὶ ἀερίων τοὺς τυλίγει καὶ τοὺς παρασύρῃ μακριά, σκορπίζοντάς τους στὰ τέσσερα πέρατα τοῦ ὀρίζοντα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χάνει γιὰ λίγο τίς αἰσθήσεις του. Ὃταν συνέρχεται, ὁ ἀέρας εἶναι καθαρὸς γύρω του. Βλέπει πιὸ πέρα τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ νὰ πετοῦν ἀργὰ σὰν πτηνὰ πούλια, μὰ δὲν βλέπει πουθενὰ τὸν Σατοῦρ καὶ τὴ Σατούρνα!

Κάτω, ὁ οὐρανοξύστης, ὅπου εἶχε γίней ἡ ἔκρηξι, καίγεται σὰν λαμπάδα! Ἡ Ἀμερικὴ εἶχε σωθῇ ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἀπειλή!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ τὴν καρδιά βαρειά καὶ ματωμένη.

Ἡ Ἀμερικὴ σώθηκε, μὰ ἡ Ἑλσα ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, πέθανε φριχτὰ μέσα στὶς φλόγες, θύμα στοῦ βωμοῦ τοῦ καθήκοντος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, μὰ ἡ ζωὴ του εἶναι πιὰ κατεστραμμένη! Εἶναι μιὰ ζωὴ χωρὶς ἀξία καὶ χωρὶς νόημα, ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη του εἶναι νεκρή!...

Τὸ Πένθος
τῶν Ὑπερανθρώπων

ΜΕΣΑ στὸ νυχτερινὸ οὐρανὸ τὸ ἀναίσθητο κορμί τοῦ Κοντοστούπη σκίζει μὲ μεγάλη ταχύτητα τὸν ἀέρα! Ἡ πτητικὴ συσκευή, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ, τὸν ταξιδεύει πρὸς κάθε κατεύθυνσι, ἀνάλογα μὲ τὴν τάσι πού παίρνει κάθε φορὰ τὸ κορμί του.

Τέλος ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, βλέπει τὸ σκοτάδι γύρω καὶ τὰ ξανακλείνει.

— Δὲν ξημέρωσε ἀκόμα!, μουρμουρίζει. Μπορῶ, λοιπόν, νὰ κοιμηθῶ, λιγάκι ἀκόμα!

Νοιώθει τὸν ἀέρα νὰ χαϊδεύη τὸ κορμί του καὶ προσθέτει:

— Φαίνεται πὼς ἄφησα ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο! Ἄς σηκωθῶ νὰ τὸ κλείσω πρὶν ἀρπάξω καμμιά πούντα!

Ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του καὶ τότε μόνο καταλαβαίνει ποῦ θρίσκειται.

— Ἅγιοι Πάντες!, τραυλίζει. Πετῶ! Τώρα θυμᾶμαι! Ἡμουν ἔτοιμος νὰ συντρίψω τὸν... Σατούρ, ὅταν κάποιος μὲ χτύπησε ἀπὸ πίσω στὸ κεφάλι μὲ μιὰ πέτρα!

Κυττάζει κάτω. Ἡ πόλη τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπλώνεται ἀπέραντη μὲ τὰ ἀμέτρητα φῶτα της. Ποῦ καὶ ποῦ μερικά κτίρια καίγονται ζωσμένα ἀπὸ φλόγες!

— Τί νὰ γίνονται οἱ Ὑπεράνθρωποι; λέει ὁ νάνος.

Ξαφνικά, μιὰ μεγάλη ἔκρηξι ὑψώνει στὸν οὐρανὸ τεραστίες φλόγες κάνοντας γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὴ νύχτα μέρα!

— Μπράβο!, λέει ὁ Κοντοστούπη. Σίγουρα, οἱ Ὑπεράνθρωποι κατέστρεψαν τὴν ἐμπρηστικὴ οὐσία τοῦ Σατούρ! Μόνο πού... Μόνο πού.. Θεοῦλη μου! Ξέχασα νὰ τοὺς τὸ πῶ! Ξέχασα νὰ τοὺς εἰδοποιήσω γιὰ τὴν Ἑλσα! Χριστουλάκη μου!

Καὶ ὁ νάνος γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὴ γῆ καὶ κατεβαίνει ὀλοταχῶς...

* * *

Ἡ ἀπόγνωση καὶ ἡ πιὸ θάμβειά, ἡ πιὸ πικρὴ λύπη εἶναι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα τοῦ Τζίμ, τοῦ Ντάνυ, τῆς Ντιάνας καὶ τοῦ Τσιπιτσιπί, καθὼς εἶναι καθισμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους.

Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ Ἰσιπιτσιπί. Τὰ μάτια τοῦ Τζίμ εἶναι στεγνά, μὰ λάμπει μέσα τους κάτι ποῦ πλησιάζει στὴν τρέλλα!

— Χάσαμε τὴν Ἑλσα!, μουρμουρίζει κάθε τόσο. Χάσαμε τὴν Ἑλσα!

Σηκώνεται καὶ μὲ ἀργὰ βήματα πηγαίνει κοντὰ στὸ μικρόφωνο τοῦ τοῖχου καὶ λέει μὲ ραγισμένη φωνή:

«Καλὸν τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς!»

«Λέγε, Ὑπεράνθρωπε!»

«Ὁ κίνδυνος πέρασε, κύριε Πρόεδρε! Μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχῶς!»

«Συγχαρητήρια, Ὑπεράν-

θρωπε!, φωνάζει με ένθουσια ομοῦ ὁ Πρόεδρος. Ἡ Ἀμερικὴ σε εὐχαριστεῖ! Καί... θέλω νά σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι! "Ελα αἴριο νά φάμε μαζί! Πᾶρε τὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιὰ σου μαζί!»

"Ενας κόμπος στέκεται στὸ λαιμὸ τοῦ ἡρώα μας.

«Δέ... δὲν μπορῶ νά ἔρθω, κύριε Πρόεδρε!, λέει. Ἡ γυναῖκα μου... ἡ γυναῖκα μου εἶναι...»

Ξαφνικὰ, σταματᾷ καὶ κυττᾷ πρὸς τὴν πόρτα μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ τὸ πρόσωπο συσπασμένο, σὰ νά βλέπη ἕνα φάντασμα.

Δυὸ ἀνθρώποι μπαίνουν στὸ δωμάτιο. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Κοντοστούπης καὶ χαμογελᾷνε ἀκόμα καὶ τὰ αὐτιά του! Ὁ ἄλλος εἶναι... ἡ "Ελσα!

Εἶναι χλωμὴ καὶ τὰ θήματα της τρέμουν, μὰ εἶναι γερὴ καὶ ζωντανή!

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Τζίμ θρὶσκεται κοντὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του! Ὁ Ντιάνυ κι' ἡ Ντιάνα τρέχουν κι' αὐτοὶ κοντὰ τους καὶ τοὺς ἀγκαλιάζουν καὶ τοὺς δυὸ μαζί! Πιὸ πέρα, ὁ Τσιπιτσιπ δίνει ἀπαλὰ χαϊδευτικὰ ραμφίσματα στοργῆς στὸν Κοντοστούπη!

"Οταν ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνὴ παίρνει τέλος, ὁ Κοντοστούπης ἐξηγεῖ τί εἶχε συμβῆ:

— "Οταν θρῆκα τὴν "Ελσα, λέει, σκέφτηκα νὰρθῶ ἀμέσως νά σᾶς εἰδοποιήσω! Φο-

βήθηκα ὅμως μήπως, ἂν ἐρχόσαστε νὰ τὴν ἐλευθερώσετε καὶ θρίσκατε ἐκεῖ τὸν Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος τὴν σκότωνε! Προσπάθησα νὰ τὴν κουβαλήσω ἐδῶ πετώντας, μὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὴν κρατήσω στὰ χέρια μου περισσότερο ἀπὸ μερικά τετράγωνα. Ἀναγκάστηκα, λοιπόν, νὰ τὴν ἀφήσω σὲ μιὰ ἀλλή ταρατσα δεμένη ὅπως ἦταν, γιατί δὲν μπορούσα ἀπὸ τὴν ταραχὴ μου νὰ λύσω τὰ σκοινιά! Ἦρθα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, μὰ στὸ σάστιμά μου... ἔξεχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ "Ελσα δὲν βρισκόταν πιά στὸ κρησφύγετο τοῦ Σατούρ! Γιὰ νὰ τοὺς ξεγελάσω, μάλιστα, εἶχα σωριάσει πάνω στὸ κρεββάτι κάμποσα μπουκάλια καὶ τὰ εἶχα σκεπάσει μὲ τὸ σεντόνι. Ἔτσι, ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα νομίζουν τώρα ὅτι ἡ "Ελσα εἶναι νεκρή! ...Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι τὰ βλέζουν μὲ τὸν... Κοντοστούπη!

Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ καρπαζιὲς δὲν πέφτουν θροχὴ στὸ κεφάλι τοῦ νάνου. Ἀπεναντίας, πέφτουν θροχὴ τὰ... φιλιὰ!

Τὸν φιλοῦν μὲ τὴ σειρά ὁ Τζίμ, ὁ Ντιάνυ, ἡ "Ελσα κι' ἡ Ντιάνα. "Οταν τὰ χεῖλη τῆς τελευταίας ἀγγίζουν τὸ μάγουλό του, ὁ Κοντοστούπης κοκκινίζει σὰν παπαρούνα κι' ἔπειτα χλωμιάζει.

— "Ὠχ, ἡ καρδούλα μου!, τραυλίζει.

Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀσπρίτης
Ἀποκλειστικότης © Ὑπεράνθρωπου. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες,

Ὁ Σατούρ, ὁ Μάυρος Ὑπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ, χρησιμοποιεῖ τώρα τὰ πιὸ στανικά μέσα στὸν πόλεμό του ἐναντίον μας καὶ ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος!

Κατορθώνει νὰ στρέψῃ ἐναντίον μου τὸν ἴδιό τὸ γυιό μου, τὸν Κερκυνό!

Στὸ τεῦχος 30, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλο:

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΚΕΡΚΥΝΟΥ

παλεύω ἔχει μόνο μετὰ τὸν Σατούρ καὶ τὴ Σατούρνα, ἔχει μόνο μετὰ μιὰ καταπληκτικὴ ἐφεύρεσι τοῦ Μάυρου Ὑπεράνθρωπου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέν... Κερκυνό, ποὺ ἔχει τρελλαθῇ!

Τὸ τεῦχος 30 εἶναι μιὰ συναρπαστικὴ, δραματικὴ περιπέτεια, ποὺ θὰ σᾶς συγκλονίσῃ!

Διός σας
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὅλοι οἱ φίλαθλοι διαβάσουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἩΧΩ

τὴν Μεγαλύτερα καὶ Ἐδκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητικὴ Ἑφημερίδα

Φίλοι μου Ἀναγνώσται,

Ἀπὸ καιρὸ τώρα προετοιμάζω γιὰ Σᾶς κάτι ἐντελὲς πρωτότυπο, κάτι πού θά ἐνθουσιασῇ καὶ θά ξετρελλάνῃ κάθε Ἑλληνόπουλο!

Εἶμαι τώρα ἑτοιμὸς καὶ στὸ τεύχος 31 σᾶς παρουσιάσω τὴν

ΕΚΠΑΝΕΙ ΤΩΝ ΕΚΠΑΝΞΕΩΝ!

Οἱ χιλιάδες ἀναγνώστες πού κάθε ἐβδομάδα μου κάνουν τὴν τιμὴ νὰ διαβάξουν τίς περιπέτειες πού γι' αὐτοὺς συγγράφω, εἶμαι βέβαιος ὅτι θά πολλαπλασιασθεὺν χάρις στὴν καινοτεχνία πού θά σᾶς προσφέρω στὸ τεύχος

31

Γιὰ νὰ μὴ μείνῃ λοιπὸν κανένας σᾶς χωρὶς τὸν «Ὑπεράνθρωπὸν» του, παρκαλέσω τὴ Διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ νὰ τυπώνῃ ἀπὸ τὸ τεύχος 31 καὶ ἔπειτα τριπλάσιον ἀριθμὸ ἀντιτύπων!

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον ὅμως, σᾶς συνιστῶ νὰ ἀγοράσετε τὸν «Ὑπεράνθρωπὸν» σᾶς πρῶτῃ, τὴν Τρίτῃ πού θά κυκλοφορήσῃ τὸ τεύχος 31, γιὰτὶ ὅπως ὀφείπετε θά σημειωθῇ ἑλλειψίς!

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 30, θά σᾶς δώσω περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὴν ΕΚΠΑΝΞΕΩΝ!

Ὁ φίλος σᾶς
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἐξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 29 — ΔΡΑΧ. 2.000

Γὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμδάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δί-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἑρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 23) οἱ τρεῖς πρῶτοι τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» (τεύχη 1—8,
9—16 καὶ 17—24).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιὰ τὶς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξω-
τερικὸ ἐπιδάρυσις γιὰ ἔξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, βιβλιοδετικὰ ἐκάστου
τόμου δραχ. 5.000.

